

Treball de fi de grau

Títol

Autor/a

Tutor/a

Departament

Grau

Tipus de TFG

Data

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català:

Castellà:

Anglès:

Autor/a:

Tutor/a:

Curs:

Grau:

Paraules clau (mínim 3)

Català:

Castellà:

Anglès:

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:

Castellà:

Anglès:

Concepció d'una mini-sèrie; Sinegine

Autora: Núria Torres Cassany

1307914

Tutor: Vicenç Tamborero Viadiu

Curs: 2015-2016

Índex

1. Presentació i justificació del treball.....	p. 1
2. Objectius del treball.....	p. 3
3. Metodologia.....	p. 6
4. Anàlisi de la sèrie Black Mirror.....	p. 8
4.1. Capítol 1: El Himno Nacional.....	p. 8
4.2. Capítol 2: 15 Millones de Créditos.....	p. 13
4.3. Capítol 3: Tu historia Completa.....	p. 20
5. Format de la sèrie i inspiració.....	p. 24
5.1. Format de la mini-sèrie Black Mirror.....	p. 24
5.2. Format i inspiració de la mini-sèrie Sinegine.....	p. 25
6. Sinopsi.....	p. 26
6.1. Sinopsi capítol pilot Sinegine.....	p. 26
7. Capítol pilot.....	p. 28
8. Dossier.....	p. 91
9. Idees per a un proper capítol.....	p. 101
10. Conclusions	p. 102
11. Agraïments.....	p. 106
12. Bibliografia	p. 107
13. Filmografia.....	p. 107

1. Presentació i justificació del treball

En el present treball es pretén elaborar el projecte de concepció d'una nova mini-sèrie de televisió, anomenada *Sinegine*, presentant com a mostra el capítol pilot de la mateixa. Aquest projecte es basarà en la coneguda mini-sèrie anglesa *Black Mirror* (2011) que tracta sobre les noves vies de comunicació i les xarxes socials amb un caràcter crític, i incideix sobre com s'estableixen les relacions humanes a partir d'aquests mitjans. També prendriem el format com a referència, és a dir el format de les sèries antològiques; capítols amb històries independents i personatges diferents a cada capítol, a mode de petites pel·lícules. Fixant-nos en *Black Mirror*, cada temporada constaria de tres capítols com a la sèrie original. Amb aquest format es pretén poder elaborar peces individuals que expressin tot el seu contingut en aquesta única càpsula, i per tant, perquè els espectadors decideixin seguir mirant la sèrie és important cuidar la qualitat d'aquest producte perquè no hi ha una trama argumental que sigui el que manté l'atenció i l'expectativa dels consumidors. És important que sigui una producció molt cuidada a tots els nivells, tan argumentalment, com formalment, ja que aquest compromís serà el que principalment fidelitzarà els espectadors. També és important el concepte "mini-sèrie", ja que creiem que el fet de que tingui menys capítols també és un element que ajuda a fidelitzar els espectadors. De vegades en el moment d'encetar una sèrie de llarga durada, el públic dubta perquè ha de considerar si podrà seguir la sèrie fins al final, ja que a molts consumidors els desagrada deixar les trames a mitges. En aquest sentit la mini-sèrie resol aquest problema perquè no representa un compromís de desenes i desenes d'hores, sinó que es un producte que pots consumir en poc temps i a sobre pots abandonar el seguiment perquè el relat no es perllonga d'un capítol a l'altre. Per tant, això més que no pas fer que la gent vulgui deixar la sèrie la pot esperonar a veure-la tota ja que els resulta més còmoda a aquest nivell, i per tant és apta fins i tot per la gent que disposa de poc temps per veure-les.

El treball comptarà amb diverses parts; en primer lloc els objectius i la metodologia del treball. En segon lloc es procedirà a l'anàlisi de la sèrie d'inspiració *Black Mirror*, tant a nivell argumental com formal. A continuació un punt sobre el format de la sèrie i la inspiració, és a dir les obres que han inspirat aquest capítol pilot, més enllà de *Black Mirror*. Després trobarem la sinopsi del capítol pilot, un document que sol formar part

de la presentació d'un capítol pilot en un pitching. A continuació trobarem el capítol pilot pròpiament dit, i després el dossier, que consisteix en una espècie de mosaic fotogràfic que dóna pinzellades importants sobre el to, l'estètica i el color de la sèrie.

Els motius pels quals s'ha trobat escaient triar aquest projecte són diversos. D'una banda cal observar l'auge de les sèries en la indústria cultural i de l'entreteniment. En els últims anys, aquest gènere televisiu ha cobrat gran prestigi i una qualitat cinematogràfica que fins ara no se li havia atorgat mai. Com a líders en aquest àmbit audiovisual hem trobat Anglaterra i els Estats Units que gràcies al suport de les grans productores han llençat productes cada vegada més originals i elaborats. Moltes fins i tot han entrat en l'àmbit crític, satíric, de denúncia o de retrat de certes realitats. Trobem exemples com *Utopia* (2013) que ataca al sistema capitalista i a la indústria farmacèutica –que va interrompre la seva emissió misteriosament – i que properament disposarà de la seva versió americana.

En aquest nou panorama del gènere, a l'Estat Espanyol es pot copsar una manca de sèries televisives amb contingut crític o de denúncia al sistema. Els únics productes audiovisuals que es poden concebre amb finalitat lúdica i alhora crítica pertanyen més aviat als documentals, a programes de televisió nocturns (*El Intermedio* dins *La Sexta*), o a certs personatges públics, com ara humoristes. Pel que fa a les sèries en el panorama espanyol acostumem a trobar un contingut bàsicament lúdic, que deixa de banda una intenció més punyent o analítica. Així doncs, aquest projecte de creació compta amb aquesta doble intencionalitat: la lúdica i la crítica.

Per tant, *Sinegine*, ambiciona seguir el paradigma de *Black Mirror*, i al seu torn també emmirallar-se en els referents que va prendre *Black Mirror* com a punt de partida: *La Dimensió Desconeguda* (1959), *Els Contes del Guardià de la Cripta* (1989), entre d'altres. Aquestes dues sèries de culte són part de l'imaginari televisiu i formen part d'algunes de les grans influències de les sèries actuals. Com a creadors novells, ens pertoca no només fixar-nos en el nostre referent més proper sinó també conèixer les arrels i les obres que han inspirat tants d'altres abans que nosaltres.

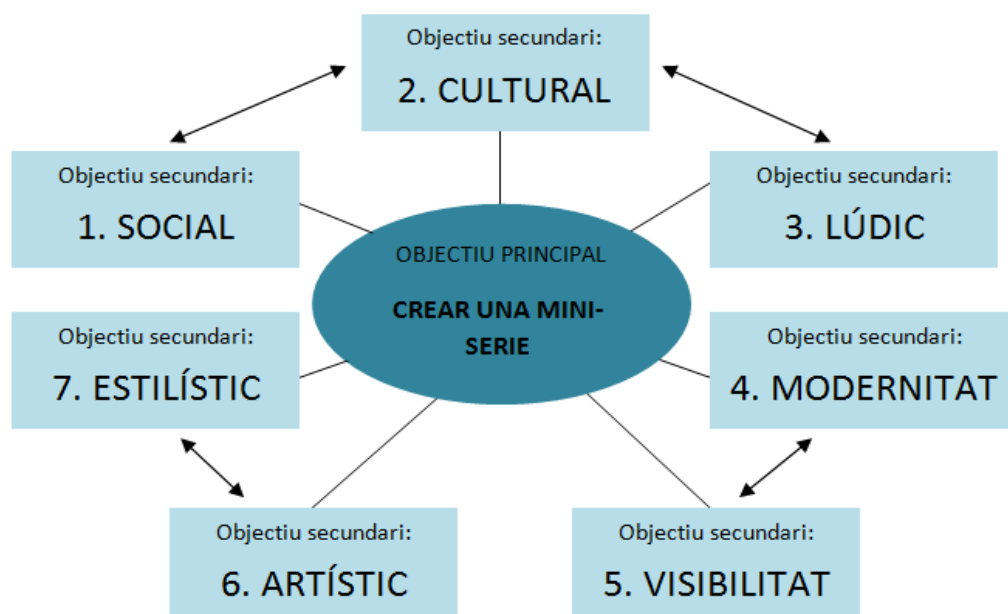
Les motivacions d'aquest treball són l'interès per les noves tendències culturals i de la comunicació, i també pel profit social que se'n pot treure jugant adequadament les

cartes de la ficció, la creativitat i l'art. Els comunicadors no poden ignorar el potencial educatiu, informatiu i reflexiu de les sèries de televisió en aquesta etapa d'or del gènere, i de moment algunes sèries ja s'han aventurat a explorar aquests potencials. Ara ens toca a nosaltres moure fitxa en aquesta indústria; en pocs anys l'aspiració de la indústria catalana hauria de ser esdevenir el referent per als països forans, i que fossin els altres els que veiessin en nosaltres un model a imitar o un estil particular en què fixar-se.

Per últim, aquest projecte també respon a una inquietud creativa de l'autor.

2. Objectiu del treball

L'objectiu principal és crear una mini-sèrie televisiva de ficció inspirada en la sèrie *Black Mirror*, fent servir la tecnologia i la comunicació com a eix temàtic de tots els capítols, i amb una finalitat crítica. El projecte ambiciona ser un producte de qualitat a l'alçada de les sèries d'autor que s'estan generant actualment, i que tingui continuïtat després del primer capítol i fins i tot després de la primera temporada. El tipus de reflexions, crítiques o retrats que es pretenen fer estaran relacionats amb la nostra convivència com a societat amb la tecnologia i amb com s'estableixen les relacions humanes a partir de les xarxes socials i les noves vies de comunicació. Podem dividir els objectius secundaris d'aquest projecte en set grans grups:



1. Objectiu social: proporcionar un element de crítica o autocrítica social mitjançant la sàtira o el retrat. També s'ambiciona desvetllar en la gent un interès més enllà del simple entreteniment. Part del fenomen de les sèries són les converses que es generen arran d'elles, per tant és indispensable que els espectadors estiguin tan interessats en veure la sèrie com en comentar-la després, i incloure les seves pròpies interpretacions, observacions i reflexions. Les converses que es generen als carrers són les precursors de moviments més amplis i solen desvetllar inquietuds de vegades adormides.

2. Objectiu cultural: L'objectiu de la nostra mini-sèrie serà "crear cultura" i "fer cultura". **Crear un producte cultural** amb la possibilitat d'originar cultura popular, i inscriure algunes de les seves trames en l'imaginari col·lectiu com ja ho ha fet *Black Mirror* amb alguns dels seus capítols, com el controvertit primer capítol anomenat popularment "el del porc". I **"fer cultura"**, és a dir, promoure-la, com ja s'ha dit abans, a través de les converses que genera el llançament de cada capítol. Perquè ni el procés comunicatiu ni la seva repercussió acaben en l'emissió de la sèrie, sinó que temps després, encara ressonen els ecos d'aquestes emissions a les llars i als carrers.

3. Objectiu lúdic: accedir al coneixement o a certes visions de la realitat mitjançant l'entreteniment. Aquesta és una oportunitat que els creadors i comunicadors no poden deixar escapar; l'entreteniment és una de les bases de la nostra societat i nombrosos sectors relacionats amb aquesta vessant lúdica estan creixent a ritme vertiginós. Parlem no només de sèries sinó també de videojocs, jocs de taula per adults, jocs online i per a tot tipus de suports... malgrat la crisi econòmica la gent vol desconnectar i dedicar un mínim d'hores a l'esbargiment, ja sigui sols o en companyia. En aquest panorama on tants fonaments de la societat es qüestionen i es posen en quarantena – la política, l'economia, els efectes ecològics, les maneres d'entendre el mercat... – i en que es necessiten canvis de paradigma urgents, sembla que l'entreteniment sigui el placebo social, el gran silenciador, i el causant de que tantes ruptures no s'estiguin produint encara. No per això hem de rebutjar l'entreteniment o qualificar-lo de "distracció del poder per tenir-nos satisfets". Cal tenir present que l'entreteniment és un element necessari, ara i sempre, però és cert que alhora aquest no ha de fer que oblidem les nostres responsabilitats ciutadanes –com ara estar informats, participar de tot canvi estructural en la societat i impulsar aquests canvis, etc... Per tant, en

consonància també amb l'auge del concepte "alfabetització mediàtica" els comunicadors podem servir-nos de l'entreteniment i els mitjans com a eina, i aconseguir fer muscular l'esperit crític entre els ciutadans sense recórrer necessàriament a documentals amb una freda *veu en off*, sinó a trames d'acció i intriga que suscitaran converses i qüestionaments al seu voltant. L'important d'aquest tipus de productes audiovisuals no és tant respondre preguntes irresolubles, sinó motivar a que tothom es faci les grans preguntes.

4. Objectiu "de modernitat": aprofitar l'auge del gènere per crear un producte amb finalitat crítica d'àmplia difusió i d'actualitat. És indispensable tenir en compte les tendències actuals a l'hora d'acostar-se al públic. Les sèries de televisió són unes grans difusores de lleure i coneixement ja que han aconseguit escolar-se en totes les generacions i del nostre temps. Per tant les sèries de televisió creen un espai on generar un diàleg intergeneracional tant a les llars com fora d'elles.

Segons el moment es posa de moda un suport, gènere o format, i de moment les sèries sembla que són una moda que s'ha instal·lat per no marxar. Davant d'aquest panorama en que tothom intenta veure les sèries que pot, per tal de "tastar" diferents materials, la mini-sèrie resulta atractiva pel fet que no consumeix tant de temps com una sèrie llarga o de moltes temporades. Això fa que gent que no té massa temps per veure la televisió pugui permetre's veure una mini-sèrie sencera emprant unes quantes hores lliures i prou. D'aquesta manera més gent pot participar d'aquesta "moda" sense haver-hi de renunciar a causa de la manca de temps o de que no es volen "enganxar" per no perdre temps.

5. Objectiu de visibilització de la indústria catalana: crear un producte de qualitat que col·loqui la indústria cultural i audiovisual catalana en l'aparador de sèries internacional per tal de dotar-la de prestigi i difusió. Cada vegada podem veure productes audiovisuals catalans amb més qualitat fotogràfica, i formal. Podem pensar que tenim a l'abast pràcticament qualsevol fita que ens plantejem: només cal tenir idees i intencions, i amb els recursos que tenim es poden aconseguir grans resultats a curt i mitjà termini.

6. Objectiu artístic: produir una mini-sèrie que a banda de contenir un rerefons crític sigui en el seu aspecte formal, una peça esmerada, amb qualitat fotogràfica i compositiva. En el moment en que les sèries se situen al nivell dels productes cinematogràfics estem parlant de molt més que les simples telenovel·les de format clàssic. Es tracta de productes que cuiden el tipus de pla i l'estètica, així com el fons, la composició de les imatges, i la retòrica visual. Tot previst per ser i significar; en altres paraules, per esdevenir obres d'art contemporànies.

7. Objectiu estilístic: crear una estètica i un paradigma de cinema "a la catalana". Itàlia, França, Anglaterra han estat països veïns que han sabut crear una identitat pròpia a l'hora de crear les seves pel·lícules i en alguns casos les seves sèries de televisió. De fet Espanya sí que ha creat la seva "marca" cinematogràfica, però Catalunya en particular, té els recursos i el potencial per fer productes audiovisuals de qualitat però encara no consta d'una marca o empremta personal com a tal. Amb aquesta sèrie es voldria crear d'alguna manera una "marca" autòctona, és a dir, desmarcar-se de l'estil espanyol, sense intentar imitar estils forans, com ha succeït algunes vegades com en el cas de *Lo Imposible* (2012), una pel·lícula espanyola, feta a l'americana, o *Los Otros* (2001).

3. Metodologia

Aquest projecte es proposa en primer lloc fer un anàlisi detallat de la sèrie *Black Mirror* que en aquest cas ens ocupa especialment i tot seguit concretarem el format i característiques de la mini-sèrie que volem crear, fent un repàs per algunes de les sèries antològiques més importants que han inspirat a *Black Mirror*. A continuació presentarem la sinopsi del capítol pilot de *Sinegine*, un petit document que es sol portar a les sessions de pitching per resumir l'argument. Arribats a aquest punt podrem llegir el capítol pilot complet. Un cop llegit tindrà sentit plantejar-nos quina és l'estètica, el to i el look d'aquesta mini-sèrie i ho farem mitjançant el dossier que també es sol presentar a pitchings, amb imatges de diferents obres cinematogràfiques. Finalment inclourem la idea pel proper capítol de *Sinegine*, i les conclusions del treball.

Per tal de realitzar alguns dels punts del treball serà necessari consultar diferents tipus de fonts:

Fonts documentals escrites: serà necessari consultar llibres, i fins i tot treballs de recerca i tesis sobre diferents series de televisió si es troba escaient. També és possible que es consultin els guions televisius d'altres sèries per observar i aprendre com s'efectua i es constitueix la narrativa del gènere.

Fonts personals: serà de gran ajuda entrevistar guionistes, productors i altres professionals del sector. Per extreure informació de les fonts personals serà important contactar amb elles ja sigui a través del CAC, del CCMA o bé a través de contactes ja coneguts. En aquest context el CAC i el CCMA com a entitats responsables del sector audiovisual i comunicatiu català, poden ser uns intermediaris i alhora unes fonts molt útils ja que poden posar en contacte creadors amb creadors, i en aquest cas, creadors novells amb creadors més experimentats.

Fonts audiovisuals: per a realitzar l'anàlisi de la sèrie *Black Mirror* es faran diversos visionats per tal de poder fer l'anàlisi de primera mà. També es visionaran algunes de les sèries més paradigmàtiques de les últimes dècades com són *La Dimensió Desconeguda* i *Els Contes del Guardià de la Cripta* per tal de poder identificar els referents de la més moderna. Aquestes fonts audiovisuals ens proporcionaran criteris formals, estilístics, de contingut i en certa manera històrics, ja que ens poden proporcionar una idea sobre el recorregut i l'evolució d'aquest tipus de sèries que han actuat com a referents de *Black Mirror*.

Fonts virtuals: per a investigar com són els autèntics guions de televisió i cinema per a imitar el format de la manera més fidel possible utilitzarem la plataforma online ISMDB (The Internet Movie Script Database).

Malgrat que es preveu que es recorrerà a aquestes fonts i materials, val a dir que gran part d'aquest treball és de creació pròpia i el gruix del treball serà fonamentalment d'autor.

A l'hora de realitzar l'anàlisi de la sèrie model d'aquest projecte procedirem al seu visionat i tindrem en compte tots els elements que la conformen. D'una banda

l'argument, el contingut i el rerefons dels capítols, a més de les metàfores i la retòrica. D'altra banda enumerarem i analitzarem els efectes estètics com el color, la fotografia, els tipus de plans, el tipus i la quantitat d'efectes virtuals, i sobretot amb quina finalitat s'utilitzen tots aquests recursos, és a dir, la iconografia d'aquests elements. També s'observarà si, malgrat ser històries independents, existeixen paral·lelismes en el tipus de narrativa dels diferents capítols.

Pel que fa a la part creativa corresponent al capítol pilot, qualsevol mètode de creació és bo per aquest fi, i es podrà observar el procés d'evolució mitjançant els diferents esborranys que es trobaran a l'annex. Segons l'objectiu del capítol es podrà deconstruir o desendreçar la narració.

4. Anàlisi de la sèrie *Black Mirror*

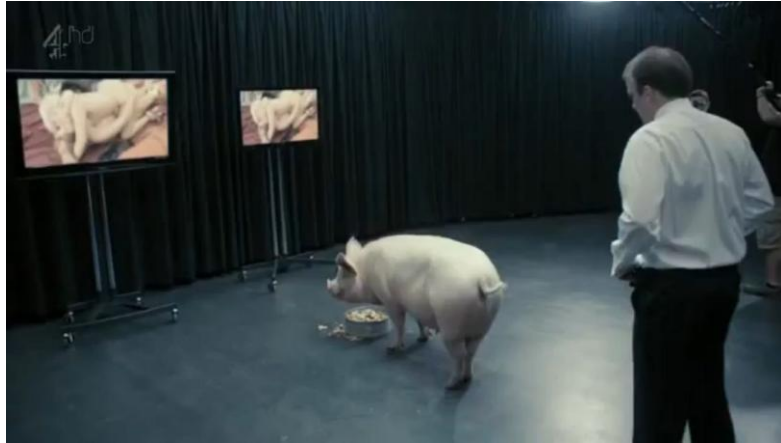
Analitzarem la primera temporada de *Black Mirror* per tal de comprendre el màxim possible la seva estructura, lògica i la cosmogonia que amaga, ja que es tracta del referent directe de la nostra mini-sèrie de creació. S'ha considerat oportú analitzar només la primera temporada de la mini-sèrie ja que el present treball consisteix en un projecte de creació i no pas un treball teòric exhaustiu sobre *Black Mirror*. L'anàlisi dels tres capítols que conformen la primera temporada són suficients per endinsar-nos en el microcosmos de *Black Mirror*, i crear el nostre capítol pilot a imatge i semblança, però amb un aire totalment nou.

4.1. Capítol 1: El Himno Nacional

Guionista	Charlie Brooker
Director	Otto Bathurst
Duració	44 minuts

El primer capítol de la primera temporada de Black Mirror, titulat El Himno Nacional arrenca en el moment en que desvetllen al Primer Ministre britànic durant la matinada per informar-lo d'una notícia d'última hora: la princesa d'Anglaterra ha estat segrestada. El

comunicat els ha arribat mitjançant un vídeo en el qual apareix la princesa demanant ajuda i retransmetent la demanda que fa al segrestador al primer ministre a canvi



d'alliberar-la. Aquesta consisteix ni més ni menys que en una emissió en directe del primer ministre fornicant amb un porc en l'emissora més important de tot el país. Qualsevol intent d'emascarar el segrest és inútil, ja que el segrestador ha penjat el vídeo a YouTube i tot el país està assabentat de la situació actual de la seva princesa. Per tant, tothom està al cas de la disjuntiva del primer ministre: o bé cometre un acte vergonyós i sotmetre's a l'escarni social, o bé deixar morir la princesa per tal de no fer el ridícul, però amb el consegüent rebuig i aïllament social per haver obrat amb covardia. La ciutadania no triga en opinar, i com més s'acosta l'hora assenyalada més forta és la pressió d'aquesta que rep el primer ministre per actuar. No salvar la princesa no significaria només el seu suïcidi polític sinó també social: estaria condemnat a la ignomínia i tota la seva família es veuria exclosa de l'ens social a causa d'aquesta deshonra. Totes les opcions d'enganyar al segrestador amb artificis tècnics s'esgoten així que finalment el primer ministre es sacrifica duent a terme relacions sexuals amb un porc davant la mirada mòrbida i expectant de tot el país a través del televisor. El que el ministre no sap és que 30 minuts abans de l'emissió en directe, les càmeres dels carrer havien captat la presència d'algú que resulta ser la princesa. El segrestador l'havia alliberat abans de que el primer ministre es sotmetés a la burla popular perquè sabia que l'afany morbós de la gent faria que tothom estigués veient la televisió, i no estiguessin atents del que passava als carrers deserts, on la princesa deambulava mig sedada.

Paral·lelament a tots els moviments polítics podem veure els moviments de la premsa, que la major part del temps van estretament lligats o si més no mantenen contacte permanent. Mitjançant el seguiment d'aquests dos ens –el governamental i el comunicatiu – s'ens fan cinc cèntims de com funciona el mercat de la informació, i de les pressions que rep la premsa per part dels governs.



En aquest primer capítol de Black Mirror hi trobem el clàssic i recurrent argument de conte, que consisteix en alliberar a una princesa captiva. El desenvolupament del relat consisteix en totes les peripècies que ha de dur a terme el

cavaller per aconseguir rescatar-la. En aquest cas, s'ha aconseguit donar una volta contemporània, amb contingut polític i social a aquesta premissa, com mai ho havíem vist fins ara.

El capítol a banda de tot el rerefons crític i social també té un cert to pedagògic ben emmascarat. Durant el capítol es citen termes de cultura cinematogràfica: estilo gonzo, dogma '95, Lars Von Trier, i altres termes que pertanyen més al gènere periodístic com són els obituaris, les enquestes, etc. Això fa que la sèrie tingui aquest valor cultural afegit, ja que encara que no s'expliqui el que és cada cosa, aquest punt didàctic fa que la gent pugui començar a familiaritzar-se amb uns termes als quals no haurien pogut accedir de cap altra manera.

L'estètica general respon al tipus de temporalitat en la que es troba el capítol, en aquest cas l'època actual. Per tant el vestuari, els escenaris, i les decisions estètiques generals ens resulten properes i familiars, cosa que reforça la versemblança.

Com a cromatisme simbòlic hi trobem el color verd, ja que la princesa d'Anglaterra va amb un vestit d'aquest color, el color de l'esperança. No és pas casualitat, ja que

aquesta princesa és el símbol del país, és una princesa molt estimada. Literalment en un moment del capítol es diu d'ella que és “la princesa Facebook”, i “la princesa ecologista”. Entenem que la princesa està molt vinculada al poble i és molt popular gràcies a les xarxes socials. Aquest esperit just, innocent i ecologista no podia ser representat amb cap altre color que el verd. Ella representa aquest esperit jovenívol que lluita per les causes justes.

Pel que fa als tipus de plans trobem tota varietat d'ells. Plans generals, mitjos, americans, detalls, primers plans, primeríssims primers plans... tots seguint la lògica cinematogràfica a la que ens ha vingut acostumant la indústria americana en els últims anys: primeríssims primers plans en moments de dramatisme, plans generals per situar l'escena, etc.

El capítol no compta amb efectes especials de cap tipus.

Els escenaris són diversos, i mostren la vivència del conflicte des dels diferents prismes: el social, el polític i el comunicatiu. Per una banda surt el ministeri britànic per mostrar la cara política. Per mostrar la cara pública i social del conflicte se'ns mostra un bar, un hospital, la casa d'una noia i el taller d'un artista (que encara no sabem que és el segrestador). I per últim veiem la vessant comunicativa des de la redacció del mitjà UKN, la sala de realització de l'informatiu, els passadissos, etc. També veiem les accions desesperades del ministeri a través de la operació de desmantellament del campus universitari abandonat, i l'intent de falsejar la gravació mitjançant un actor en un set de rodatge.

Pel que fa al tipus de narració s'observa un únic salt temporal. L'obra avança cap endavant amb algunes el·lipses temporals, però bàsicament veiem el que passa en el decurs d'un dia. L'únic salt temporal significatiu apareix al final de tot i és un *flash forward* en el que podem veure com s'ha desenvolupat la carrera política del Primer Ministre després d'aquesta vivència.

Algunes cites del capítol revelen parts importants del seu rerefons. Cap a la primera meitat del capítol la dona d'en Michael li diu: “Todos se ríen de nosotros [...] conozco a la gente, nos encanta la humillación, no podemos no reírnos. Ya está pasando en sus

cabezas”. Aquesta frase constitueix un preludi, una premonició del que serà realment l’emissió en directe del Primer Ministre fornicant amb el porc; un evidència, no de la vergonya d’en Michael, sinó de la vergonya social que constitueix que tothom vulgui veure unes imatges tan terribles a tota costa. Aquesta sentència parla del caràcter morbós que posseeix les nostres vides, i de la barbàrie que encara perviu en tots nosaltres. En la mateixa escena la dona continua: “Tiene una princesa, no a cualquier princesa, a la maldita princesa Facebook, a la maldita ecologista, a la novia de la nación”. Aquesta intervenció posa en relleu el poder mediàtic de la princesa, i com la perdició d’ella suposarà la perdició de la família d’en Michael. En aquest moment les vides de els dos costats pengen d’un fil precàriament de la mateixa manera.

Pel que fa als mitjans de comunicació, l’emissora estatal més important, UKN està obeint l’ordre de no difusió de la notícia quan els periodistes debaten què fer: “Es como si fuera el 11 S y emitieramos recetas de sandwiches”. El quart poder està entre l’espasa i la paret però el pes dels esdeveniments fa que més enllà de l’ordre governamental tirin endavant amb l’emissió de la notícia.

Dins el capítol, sembla que es fa una petita crítica cap als mitjans de comunicació ja que anomenen diverses vegades als yihadistes com a enemic nacional com si fossin la resposta a qualsevol catàstrofe que sacsegi el país. Charlie Brooker sembla que parodia aquesta resposta eterna generalitzada que sorgeix cada vegada que hi ha un atac terrorista: “¿Qué quieren? ¿Liberación de yihadistas? ¿Condonación de deuda? ¿Más bibliotecas públicas?” diu en Michael Callow mig en broma. També a l’informatiu de televisió hi trobem una intervenció semblant però aquest cop formulada més seriosament, per un tertulià amb el típic aspecte d’home gran i conservador: “Es una forma nueva de terrorismo islamista” al que respon el tertulià més jove “No es terrorismo islamista, la idea de colocar a un cerdo sería del todo avorrecible”. Així en Charlie Brooker assenyala un tema d’actualitat amb el que xoquem freqüentment. Un tòpic de la informació televisiva.

Pel que fa a l’ens social, en un principi les enquestes revelen que la majoria de la gent no creu que el Primer Ministre durà a terme aquest acte, i molts d’ells no volen que ho faci, mentre que després de veure les imatges en que presumptament el

segrestador secciona un dit a la princesa les reaccions són unànimes: “Oh, no puedo verlo / Tiene que hacer lo que le piden / Sí, que lo haga / Será humillante... pero nada comparado con el sufrimiento de ella”. Com acostuma a passar la ciutadania fa el seu judici paral·lel en el qual condemna o salva una persona. En aquest cas la ciutadania ha decidit per al Primer Ministre: s’ha de sacrificar per al bé de la princesa.

Finalment per rematar la seva decisió la seva consellera sentència: “Para el público sería usted un hombre sinceramente de popularidad cuestionable renunciando a su vergüenza por la vida de una joven [...] Estaremos al borde de una insurrección y usted será destruido, se lo garantizo [...] No solo caerá en desgracia políticamente. Será un individuo despreciable. El público, palacio y el patido insisten en que lo haga. Rehúse y me han advertido de que no podrán garantizar su seguridad física ni la de su familia”. Amb una amenaça tan categòrica en Michael es veu empès a cometre l’acte vergonyós, cosa que tindrà com a conseqüència l’acceptació popular i la continuïtat de la seva carrera política. És cert que salva la integritat de la princesa i la de la seva família, però alhora perd el respecte de la seva dona. Per tant, a la fi, la difamació pública fa el seu efecte a un nivell o altre.

Podem concloure que aquest capítol de Black Mirror aconsegueix la finalitat lúdica i crítica, gràcies a la sàtira política que exposa. El thriller en el que té immersos als espectadors és innegable que enganxa fins al final amb aquesta trama senzilla però perfectament elaborada i engranada. Alhora veiem una ferotge crítica cap a la societat morbosa en que vivim, i un retrat del moment comunicatiu que estem presenciant, en que els mitjans de comunicació i les xarxes socials van en paral·lel, amb la presència d’una massa social que ja no és pas tan muda com solia ser.

4.2. Capítol 2: 15 Millones de Méritos

Guionista	Charlie Brooker i Kanak Huq
------------------	--------------------------------

Director	Euros Lyn
Duració	65 minuts



Al segon capítol de la primera temporada mostra una realitat distòpica en la qual la gent viu en una mena de complex en el qual les pantalles els rodegen per complet. Les parets

són pantalles gegantines en les quals hi tenen disponibles una extensa programació amb publicitat intercalada, que han de consumir tant sí com no, ja que domina tot allò que veuen. En aquest complex tancat els habitants només tenen una responsabilitat: muntar i pedalejar en bicicleta estàtica, per tal de crear l'energia cinètica que alimenta aquesta realitat tecnològica en la que estan immersos. Aquesta ocupació no serveix només per generar energia sinó que també els proporciona uns punts anomenats "méritos" i aquests punts es poden bescanviar per menjar, per programes de televisió, per saltar anuncis, etc. També poden crear una rèplica virtual pròpia que poden customitzar i canviar d'aparença a canvi de punts. Aquestes activitats diàries però, són interrompudes constantment per anuncis televisius que només es poden eludir a canvi de punts. En aquest context hi trobem en Bing, un habitant del complex que té una herència de 15 milions de punts que entaula amistançat amb l'Abi, una noia que també treballa pedalejant igual que ell. En Bing sent cantar a l'Abi i la esperona a participar a un programa de talents per tal de sortir de la presó en la que estan allotjats i poder aspirar a una vida millor. Per participar al concurs de talents cal pagar una quota de 15 milions de punts, que en Bing està disposat a pagar a causa de l'afecte que sent per ella. A ella li costa acceptar però finalment participa al concurs. Abans de sortir a escena per ser avaluada pel jurat li fan prendre una beguda anomenada "Confiança" que no és res més que una droga perquè estiguin més desinhibits els concursants. El

jurat diu el seu veredict: sens dubte l'Abi té una veu bonica però no pas tant com per seguir concursant. En canvi però li ofereixen la possibilitat de ser actriu pornogràfica, a canvi d'alliberar-la de l'esclavatge de treballar pedalejant les bicicletes. Animada pel clam del públic i per la droga que ha ingerit, una mica dubtosa finalment accepta. En Bing queda destrossat i sense punts. Una nit mentre està a la seva cel·la li apareix un vídeo de la seva amiga Abi realitzant actes sexual, però com no té punts per a canviar de canal es veu obligat a presenciar les imatges. Està tan commocionat que comença a colpejar les pantalles de les parets fins que una d'elles s'esquerda i cau un vidre trencat. Decideix amagar el vidre i recuperar els 15 milions de punts pedalejant nit i dia i estalviant per tal de presentar-se al programa. Després de molts esforços al cap d'uns mesos aconseguix arribar al concurs i presentar-se davant de tothom a l'escenari. Se les enginya per no haver de prendre la droga que els subministren abans i així estar en complet ús de raó. Així doncs, comença a ballar però enmig de l'actuació es treu el vidre que duia amagat a la roba. Apunta amb el vidre al seu coll i amenaça amb suïcidar-se en viu i en directe si no alliberen a la seva amiga, tot fent una crítica sobre el sistema. Aquest acte va seguit d'un silenci sepulcral però aleshores passa el més insospitat: el jurat el felicita per la seva "actuació" i li ofereixen un espai televisiu on poder despotricar sobre el sistema, allunyat del món de les bicicletes estàtiques. En aquest punt d'inflexió, en que ha de decidir si rebelar-se contra el sistema o acceptar el xantatge, en Bing accepta el xantatge i acabem el capítol amb la certesa de que en Bing s'ha venut al sistema, vivint en un àtic per a ell sol. L'últim que veiem és com mira a través d'un finestral un enorme bosc verd; l'únic dubte que perviu és si realment ha aconseguit alliberar-se o si el finestral és una altra pantalla i realment l'únic que ha fet és passar a una cel·la més grossa.

En aquesta "pantallocràcia" claustrofòbica, de pornografia i spots publicitaris, on els plaers es veuen però no es viuen, on no es poden tancar els ulls, on tot és mono-dosi, individual i profundament solitari, se'ns presenta un qüestionament de la realitat. Per fer-ho es serveixen d'una estètica general de caire futurista. El disseny dels objectes i del mobiliari és bàsicament minimalista en un entorn tecnològic en que les funcions i les emocions humanes pràcticament es volen reduir a la mínima expressió. També copsem una estètica asèptica, gràcies a l'entorn sempre perfectament net i amb els

uniformes de “peó” que vesteixen els personatges, tot sempre de colors neutres – negre, gris, blanc –; els colors virolats i brillants només pertanyen als gràfics allotjats en les pantalles, com si el que es veu a través d’elles fos la major i més satisfactòria realitat a la que poguessin aspirar. L’estètica dels gràfics és variada però sobretot es poden copsar muntatges tècnics que potencien l’espectacularització i el sensacionalisme. Els avatars que representen les manifestacions virtuals dels personatges tenen una aparença més aviat simple, que s’assimila als gràfics de jocs actuals que tenim a l’abast com els de Wii Sports, i similars, per la qual cosa la ficció de l’interior de les pantalles no ens sembla tan llunyana, sinó que aconsegueix un efecte d’assimilació i identificació per part nostra.

Durant el capítol es fa ús de tot tipus de plans, de la mateixa manera que en el capítol anterior i no hi trobem la presència d’efectes especials. Qualsevol efecte virtual o d’edició és veu imprès en les pantalles de les instal·lacions tecnològiques en les que viuen, mai superposats en els mateixos actors. Per tant la il·lusió d’aquesta realitat futurista s’aconsegueix mitjançant l’ambientació, els sets i efectes tècnics analògics.

Els escenaris són tots interiors, ja que es crea una ficció de que fora de la instal·lació no hi ha món, o si més no pels habitants de la cel·la no pot existir un món que no sigui el de les bicis estàtiques. Veiem la quotidianitat dels personatges a través de l’habitació on dormen, la sala de màquines on pedalegen, l’ascensor, i dependències com els lavabos, el vestíbul, el menjador i un cop dins la lògica del concurs entra a formar part de l’imaginari d’aquest complex la presència de l’escenari del concurs de talents i el *backstage* del mateix.

La narració del capítol és lineal amb petites el·lipsis al demig, que conformen el pas del dia, i fins i tot el pas dels mesos. Un dels recursos que podem observar per indicar el pas dels mesos són els plans detall de com al protagonista se li va



esborrant la calcomania que du impresa al revers de la mà des del dia en que

acompanya a la seva amiga a participar al concurs. Gràcies a aquest indicador podem intuir que passen més de dos mesos abans que el protagonista aconsegueixi tornar aplegar els 15.000 mèrits necessaris per participar al concurs. A banda d'aquestes el·lipsis no trobem presència de flackbacks ni flashforwards.

Algunes cites resulten bastant significatives i resumeixen la idiosincràsia i el rerefons del capítol. En un moment, quan en Bing ofereix els seus mèrits per comprar-li el bitllet daurat que permetrà a l'Abi participar al concurs de talents ella es nega a acceptar-lo al·legant que pot gastar-se aquests mèrits en comprar altres coses per a ell. Ell simplement respon: "Son cosas, es confeti: tu tienes algo real". En un món com el que habiten, on els béns són merament virtuals, on no hi ha cabuda per les relacions o per expressar-se de persona a persona sense que s'interposi una pantalla, el protagonista troba a faltar elements genuïns que omplin la seva vida. Coses que li permetin tenir una vida plena. No només la música que ella és capaç de cantar, sinó l'amor que li desperta ella. Tant és així que per transmetre-li el que sent per ella decideix regalar-li aquest bitllet daurat que a través del concurs podria transportar-la a una vida millor. Ell mateix ho diu en el seu discurs final quan decideix participar al concurs de talents: "Solo sabemos de carnaza y de comprar mierda. Así nos hablamos entre nosotros y nos expresamos, comprando mierda". En aquest cosmos hi veiem una autèntica "pantallocràcia", més forta i agressiva que la que vivim avui, i és impactant percebre com tot el que importa, deixa d'importar o emociona a aquesta societat de peons és fonamentalment il·lusori, fictici i virtual. El discurs d'en Bing continua parlant sobre aquesta tergiversació de les prioritats i els valors: "¿Nuestro mayor sueño? Es comprar una gorra nueva para nuestro querido avatar. ¡Una gorra que no existe! Ni siquiera está ahí, compramos mierdas que no existen. Mostradnos algo que sea real y libre, no podríais, ¿verdad? Nos mataría. Estamos aletargados". I afegeix: "Podemos soportar cierta admiración por eso cuando encontráis alguna maravilla nos la dais en dosis bajas y solo si está adulterada, envasada y a través de diez mil filtros preasignados". Aquesta frase fa referència no només al món violat i "lúdic" que els obliguen a consumir dia sí dia també a través de les pantalles sinó a la censura que pateixen. En tant que hi ha un ens invisible que tria la programació i els continguts per a tots ells, tria el contingut al qual mai podran accedir, i veta uns certs plaers o uns certs continguts intel·lectuals que

podrien afavorir la rebel·lió o la conducta dissident. El discurs continua amb una sentència i un qüestionament cap a tot allò que l'envolta amb el qual ens podem sentir tots identificats malgrat no viure en un sistema tan opressiu com el seu: "...mientras seguimos pedaleando un día y otro día. ¿Hacia dónde? ¿Alimentando qué?". En el nostre sistema capitalista solem sentir que formem part d'un engranatge infinit del qual és difícil o impossible baixar, tal i com els passa a als peons que alimenten el complex tecnològic. "Que le den a vuestro foco y a vuestros rostros santurrones. Que os den por todo lo que está pasando": així és com acaba en Bing el seu discurs, un final contundent sobretot per la utilització del terme "lo que está pasando", en una societat en que tots viuen en una "bassa d'oli", per molts es difícil sortir d'aquesta rutina, d'aquesta qüotidianitat i plantejar-se què és el que està passant. Per la majoria dels que hi viuen "res està passant", el món funciona d'aquesta manera i ells simplement hi estan inscrits. Per a individus com en Bing, que es qüestionen i amb un esperit més analític, és aquest "silenci" aparent el que està passant. Un silenci amb el qual tots ens podem identificar.

Finalment, després del seu discurs, un dels jutges del jurat del concurs de talents parla i admet que "la autenticidad por desgracia escasea hoy en día" i li ofereix "un espacio donde poder hablar así". Això desmunta en Bing, que s'adona que lluny d'haver provocat o trasbalsat el sistema l'ha reforçat o si més no, el sistema ha engolit el seu discurs tot acceptant-lo. D'aquesta manera en Bing es veu davant una gran disjuntiva: o bé acceptar que el sistema no canviarà i simplement preocupar-se de la seva pròpia felicitat, que al capdavant és l'únic que té i que pot controlar, o bé desacreditar el sistema rebutjant l'oferta i no deixant-se subornar pel mateix, -malgrat saber que aquest gest no canviarà les coses. La resposta arriba de seguida, ja que finalment, igual que cadascun de nosaltres a diari, decideix ignorar les inclemències polítiques i preocupar-se de la seva petita però valuosa vida, per tenir una quotidianitat si més no confortable. Aquest recurs que utilitza el sistema per engolir el seu discurs, és un recurs que podem copsar en alguns mitjans, com ara els britànics, on les grans corporacions de mitjans són tan poderoses que es poden permetre petites crítiques cap a elles mateixes durant la programació, de manera que no només no trontollen

sinó que a sobre la seva reputació queda reforçada perquè a la vista pública dóna una imatge d'equitat, pluralitat de veus, fonts d'informació i dosis d'autoqüestionament.

Durant el capítol trobem alguna petita al·legoria com la del pingüí que representa la puresa del personatge de l'Abi. A ella li agrada fer pingüins de papiroflexia per passar l'estona, i aquest és l'únic objecte que els permeten tenir, l'única cosa feta directament per l'home i val a dir que és voluble, fràgil com el paper, i amb prou feines els dura un dia sencer, abans de ser catalogat com a brossa. L'Abi, una noia pura amb una veu blanca com la neu, es veu corrompuda per aquest sistema però malgrat haver-la apartat d'en Bing, ell conserva el seu record, i per això a la seva nova cel·la hi col·loca una estatueta d'un pingüí. Serà el més a prop que podrà estar d'ella. Aquesta puresa i aquesta blancor que envolten l'Abi s'identifiquen en aquest pingüí, que té una imatge innocent i inofensiva, igual que ella. De fet a la seva habitació hi podem trobar les pantalles rodejades per una espècie de pol nord habitat de pingüins.

També dins la seva cel·la hi podem veure el suc de taronja, un suc aparentment natural però que podem intuir que serà tan artificial com les pomes que sortien de les màquines dins el complex. I finalment hi trobem la capsa folrada de vellut en la qual en Bing hi guarda el símbol i emblema de la seva rebel·lió: el vidre amb el que va amenaçar de tallar-se el coll. Ara ja no és més que una peça museística del que va voler ser un amotinatge, i guarda aquesta peça amb tota la cura que fa que es resignifiqui com a l'objecte representatiu del seu suborn.

En relació a l'anterior capítol mantenim la temàtica tecnològica i comunicativa com a eix vertebral de la trama. A banda d'això la narració és diferent, i comprovem com segons la trama es recorre a uns recursos o uns altres per tal de servir a l'argument amb la màxima eficiència.

Amb el visionat d'aquest capítol podem concloure que compleix amb la funció crítica i lúdica que ens interessa, i que té la virtut de ser més polièdric i profund a cada visionat, és a dir que és prou complex com per seguir suscitant preguntes i reflexions cada vegada que es veiem. Això fa que susciti converses prou interessants com perquè després de veure'l la població es qüestioni el nostre sistema mateix. Malgrat el final pessimista que concep la mini-sèrie d'aquest relat, sempre ens podem quedar amb la

vessant positiva, que és que per petits, nimis i insulsos que semblen en aquest engranatge colossal, som a temps de fer sentir la nostra veu en alguna fissura, en alguna petita escletxa d'aquest sistema, i la nostra veu sempre podrà inspirar als nostres semblants o fins i tot descendents.

4.3. Capítol 3: Tu historia completa

Guionista	Jesse Armstrong i Charlie Brooker
Director	Brian Welsh
Duració	49 minuts

El tercer i últim capítol de la primera temporada ens situa en un futur no molt llunyà en el qual les persones duran insertat un xip rere l'orella que enregistra tot el que viuen, veuen, senten... de tal manera que tant elles mateixes com persones alienes poden revisar cada passa que ha efectuat, la qual cosa té els seus avantatges però també els seus inconvenients. D'una banda sí que és cert que es pot reduir la delinqüència per exemple, perquè només revisant les últimes hores d'una persona es pot saber si ha comès o no un delicte, però alhora també quita la llibertat de cada individu.

El protagonista d'aquesta història és en Liam, un jove advocat que inicia la història reproduint un cop i un altre l'última entrevista de treball que ha fet per tal de detectar els seus errors. En arribar a casa la seva dona Ffion l'espera per rebre els convidats al sopar d'amics que han organitzat aquella nit. En Liam comença a observar la conducta de la seva dona que es relaciona amb un desconegut que resulta ser amic d'ella, en Jonas. Aquest és un home seductor que parla de temes controvertits com ara de com opina que la gent es masturba sovint mentre veuen les anteriors experiències de sexe

amb exparelles. Durant la vetllada en Liam observa mostres de complicitat entre la seva dona i en Jonas. Després del sopar ella admet que havia tingut una relació anys enrere amb en Jonas i això fa que en Liam comenci a allotjar certes sospites sobre la conducta de la seva dona. Comença a reproduir un cop i un altre tot allò que va veure durant el sopar i discuteix fortament amb ella a causa d'això. Finalment, en Liam esclata i, ebri, decideix anar a casa d'en Jonas per obligar-lo a esborrar totes les imatges que té emmagatzemades de la seva dona. Mentre l'obliga a fer això percep que la última imatge d'ell practicant sexe amb la Ffion data divuit mesos abans, moment en que va ser concebuda la filla d'ella i en Liam. Pres per la ira li ordena a la Ffion que li doni explicacions i ella confessa haver tingut relacions amb en Jonas uns mesos abans, una vegada que en Liam havia marxat de casa després d'una baralla. En Liam la pressiona perquè li digui si van fer ús de preservatiu durant aquella nit. Ella diu que sí, però finalment en Liam revisa les vivències de la seva dona a través de la pantalla per a comprovar-ho. Malgrat que no es veu explícitament el desenllaç sembla ser cert que la Ffion i en Jonas van poder practicar sexe sense protecció i que la filla del matrimoni sigui en realitat il·legítima. Finalment veiem en Liam destrossat davant del mirall arrencant-se el xip de la orella per tal de no poder reviure mai més aquestes experiències.

L'estètica del capítol correspon a un temps actual però amb elements futuristes, com són les pantalles dins els taxis o els comandaments que utilitzen per revisar les seves memòries guardades

en arxius. A banda d'això, com la trama té com a eix temàtic la dinàmica i els conflictes d'una relació de parella, trobem una ambientació



domèstica. Val a dir però, que l'ambient és luxós, pertanyen a una classe acomodada, per sobre de la mitja, però no excessivament potentada; aquests detalls sobre

l'estament econòmic de la parella bàsicament ens transmet que aquests problemes els podria tenir qualsevol persona de qualsevol estament. Pel que fa al color, no trobem cromatismes, ni efectes cromàtics específics.

Durant el capítol es recorre a tota classe de plans, per tal d'ajudar a la narrativa i enriquir la producció. No percebem més que l'ús de dos efectes especials de post-producció: la impressió dels ulls en blanc cada vegada que revisen els seus records a les retines dels seus ulls. Amb aquest efecte s'aconsegueix crear la il·lusió de que els personatges estan veient una realitat superposada a la que tenen al teu entorn visual. També copsem com a efecte la presència de les pantalles dins els taxis, etc. Són pantalles que s'il·luminen en un vidre i que s'han creat també amb efectes de post-producció.

Entre els escenaris i ambientacions que trobem s'hi poden comptar el despatx on li fan l'entrevista de treball al protagonista, la casa on el conviden a la festa, els taxis, casa seva, casa d'en Jonas, etc. Com s'ha comentat abans, les ambientacions són molt domèstiques a raó de la temàtica que es tracta.

El fil narratiu fa diferents salts i el·lipsis. És interessant dins la narrativa de la història els flashbacks inclosos dins del relat lineal; cada vegada que els personatges fan una revisió de records es poden repetir retalls que ja hem vist –com l'entrevista de feina d'en Liam – o parts mai vistes per l'espectador i que rebel·len contingut que completa el sentit i el significat del que estem veient en aquell moment –per exemple el moment en que conviden en Jonas a casa a prendre alguna cosa –. Aquests mini-flashbacks funcionen perfectament dramàticament i aconsegueixen en un sol pla plasmar en paral·lel el que ha passat minuts abans i el que està passant en aquell mateix moment.

Algunes cites del capítol delaten molt sobre la societat en la que viuen els personatges, sobretot durant el sopar d'amics. Una societat en que la presència del "grano" està tan acceptada i arrelada com ara ho estan els telèfons mòbils per exemple. Podem entendre que en aquesta societat ja s'ha passat l'etapa en que la gent es qüestiona l'ús, la utilitat, i la pertinença d'utilitzar aquests aparells. A aquestes alçades sembla cosa de "hippies", dissidents i alternatius la opció de no portar "grano". En alguns comentaris es fa palès aquest aspecte: "Está de moda eso de ir sin grano", "Me parece

una opción interesante, ir sin grano. Es una opción valiente”. Alhora que la possibilitat de no poder enregistrar els teus records suscita interès a alguns components del grup, també desperta la censura i els prejudicis d’una altres: “Lo hacen mucho las putas. Bueno, sin ofender”. És lògic que en un món on cada experiència vital queda enregistrada tot aquell que faci activitats il·lícites queda marginat del nucli social perquè no pot esborrar de cap manera el que ha fet, ni tan sols tenir secrets. Per això, tot aquell que es vulgui amagar d’alguna cosa no té més remei que viure sense el “grano”, amb l’estigma que això suposa, ja que es delata el fet de que tens alguna cosa a amagar. “Lo siento pero yo... no podría hacerlo. [...] ¿Sabes que la mitad de tus recuerdos orgánicos son una mierda? No son fiables. A la mitad de la población le puedes implantar recuerdos falsos guiándolos con preguntas en la terapia. Puedes hacer que recuerden haberse perdido en centros comerciales donde no han estado. Abusos de canguros pedófilas que no han tenido jamás”. No només la gent es revesteix d’una certa dignitat en afirmar la seva incapacitat per anar sense gra, sinó que a sobre viuen amb el gran convenciment de que ha millorat les seves vides. Que abans de tenir aquest recurs eren dèbils, manipulables i efímers. Com tota bona conspiració governamental en pro del control, han sabut promoure aquest control com una cosa saludable, èticament correcta, i que promou la seguretat de la ciutadania. Per això és tan eficaç i funciona amb la mateixa perfecció que molts dels controls als que ens sotmetem actualment. La noia que està al sopar a la qual li van extirpar el gra en un robatori senzillament afirma: “Ahora soy más feliz”. Malgrat tots els prejudicis que existeixen l’ésser humà ha de reconèixer que al que aspira és a la llibertat i a equivocar-se, a poder cometre actes socialment mal vistos i que aquests romanguin desats en un raconet de la memòria sense ser pertorbats ni jutjats per ningú.

Aquest capítol es manté en la línia distòpica dels anteriors malgrat que el relat es desmarca una mica dels altres a causa de no tenir una vessant política tan marcada. Amb tot, és lògic que la trama hagi derivat cap aquí, ja que en la ficció que concep l’autor, en que tot el que passa per davant dels teus ulls queda enregistrat, el gran tema no pot evitar ser: i què passa amb les relacions sexuals, i les relacions de parella, que són les situacions humanes de màxima intimitat possible? Com queden

transmutades aquestes relacions humanes? Les relacions laborals, els protocols per agafar un vol, etc, es veuen reflectits més aviat de passada, però ens podem fer una idea dels múltiples usos i controls que es produeixen arran d'aquesta eina més fàcilment.

Podem concloure que malgrat que la història dels personatges pertany a un gènere amorós, podem copsar fàcilment de retruc aquesta crítica cap al sistema controlador que per dominar les vides de cadascun de nosaltres es va introduint cada cop més i més en la vida privada de la ciutadania. Es van restant drets fonamentals però es comercialitzen d'una manera que aconsegueixen fer-nos creure que és pel nostre bé i que d'aquesta forma ens acostem a un model de vida superior. Per tant el capítol aconsegueix amb la mateixa eficàcia que els anteriors l'objectiu crític i de finalitat lúdica.

5. Format de la sèrie i inspiració

5.1 Format i inspiració de la mini-sèrie *Black Mirror*

Fins a dia d'avui la mini-sèrie *Black Mirror* consta de dues temporades i un capítol especial. Aquestes dues temporades estan compostes per tres capítols cadascuna i la duració dels capítols està compresa entre els 44 i els 65 minuts. Cada capítol té una trama independent, amb uns personatges totalment nous, per la qual cosa la sèrie no guarda continuïtat. L'únic punt en comú entre els arguments és la vessant distòpica que comparteixen totes les societats que presenta, i la vessant tecnològica i referent als mitjans de comunicació.

Aquest format veu el seu origen o inspiració en la sèrie *La Dimensió Desconeguda* (1959) i *Els Contes del Guardià de la Cripta* (1989), dues sèries que oferien relats independents de ficció fets amb gran qualitat i que mostraven realitats sinistres i posaven en evidència les faltes de la naturalesa



El Guardià de la Cripta, titella narrador de la sèrie

humana. L'únic nexa entre els capítols d'aquestes dues sèries antològiques és el narrador que introdueix cada història i que sempre és el mateix personatge. En el cas



Rod Serling, narrador i creador de la Dimensió Desconeguda

de *la Dimensió Desconeguda* el seu creador, Rod Serling, feia també la funció de narrador o mestre de cerimònies de la seva sèrie. En els *Contes del Guardià de la Cripta* no és un actor qui fa la funció de narrador sinó una titella decrepita representada com un esquelet que encarna el personatge que dóna nom a la sèrie, el Guardià de la Cripta. El recurs del

narrador proporcionava a les dues sèries un element cohesionador, que en el cas de la mini-sèrie *Black Mirror* es van plantejar que també hi fos. Finalment però, van prendre la decisió correcta en ometre aquest element ja que veient el resultat es pot comprovar que pel gènere i l'estil, la mini-sèrie queda cohesionada i funciona amb gran eficàcia i perfecció.

Altres series antològiques han estat decisives en la història de les sèries de ficció com ara *Historias para no dormir* (1966), *Els Altres Límits* (1963), *Alfred Hitchcock presenta* (1955), *Night Gallery* (1969), *Masters of Horror* (2005) o *Masters of Science Fiction* (2006), totes elles amb el denominador comú dels capítols independents, però cadascuna amb una línia estètica diferenciada.

5.2. Format i inspiració de la mini-sèrie Sinegine

La nostra mini-sèrie de creació s'acull a aquest format pres directament de la sèrie *Back Mirror*. Constarà de tres capítols de temàtica distòpica i vinculats a la tecnologia, sense cap element d'unió, ni narrador vehiculant.

En el present treball es presentarà el primer capítol d'aquesta mini-sèrie de creació, i per tant podem parlar de treballs que per ara han inspirat aquest primer relat, tant cinematogràfics com televisius. En la sinopsi del capítol podem captar clarament reminiscències de *El Show de Truman* (1998), *La vida de los Otros* (2006), *Mientras Duermes* (2011), *El Club de la Lucha* (1999) i del reality show *Gran Hermano* –extret de la famosa novel·la 1984 –. Aquestes pel·lícules i referents tenen petits i grans elements comuns amb el nostre capítol de creació, el més evident, l'element de l'espionatge, l'observació i l'anàlisi de certs individus cap a uns altres, per tal de controlar i sotmetre les seves vides. Aquest element de manipulació d'éssers humans com a material lúdic és un gran tema que s'ha tractat múltiples vegades i que es seguirà tractant a causa de la seva vigència i presència en les nostres vides. Si bé també és cert que després de la idea original les reminiscències a aquestes pel·lícules i materials es van copsar més tard, trobar les similituds va ser útil per visitar aquestes obres i veure les condicions dramàtiques i acumulatives que s'havien de donar en el nostre capítol pilot.

En aquest primer capítol del *Sinegine* trobem una ruptura de la quarta paret, un recurs cinematogràfic que hem vist en múltiples ocasions, com ara en les pel·lícules de Woody Allen, a *El Club de la Lucha*, o sense anar més lluny, les sèries antològiques que es servien d'un narrador ja estaven trencant la quarta paret al interpel·lar al públic.

6. Sinopsi

La sinopsi és una part que s'adjunta al capítol pilot en el moment de presentar-lo en un pitching, i consisteix en un resum sintètic de l'argument. En el cas d'una pel·lícula pot ser d'entre mitja pàgina i dues pàgines i en el cas d'una sèrie poden ser unes línies escasses que resumeixin el contingut, o bé es pot desenvolupar més. En tot cas el lector d'aquest treball és lliure d'invertir la lectura i llegir primer el capítol pilot i després la sinopsi per tal de no esguerrar el final.

6.1 Sinopsi capítol pilot *Sinegine*

El primer capítol de la mini-sèrie *Sinegine* inspirada en la mini-sèrie *Black Mirror* explica la història d'una noia, la qual no en coneixem el nom, que és elegida per a dur a

terme un projecte d'entreteniment de masses experimental. El projecte consisteix en una sèrie de televisió que tracta sobre la vida d'una parella, en Marc i l'Amanda, i les seves trifulgues sentimentals. Tota la sèrie es desenvolupa en el pis en el qual viu la parella, i els actors que la protagonitzen bàsicament han de passar el dia improvisant com si realment visquessin al pis, mentre són observats pel director de la sèrie a través de les càmeres ocultes. En aquest punt, el paper de la Noia elegida per l'experiment, és observar-los nit i dia, a través de les parets on es troben els compartiments secrets en els que viu ella sola. A través del comportament de la parella, la Noia pot manipular objectes del pis de manera subtil, secreta i aparentment indirecta, de manera que aquestes manipulacions puguin ocasionar malentesos i conflictes en la parella: canviar coses de lloc, desendreçar... coses que mica en mica van deteriorant la relació d'en Marc i l'Amanda, fins que les manipulacions arriben a ser cada vegada més sensibles i conflictives. Val a dir, que la Noia és triada per a l'experiment després d'haver passat un rigorós procés de selecció en el qual detalla els seus gustos, el seu tarannà, i els seus psicologismes. D'aquesta manera trien a una persona passional que es volcarà de ple en la vida dels personatges, i que fins i tot podria arribar-se a enamorar d'un d'ells. Si la Noia s'involucra emocionalment amb els personatges el director s'assegura de que les estratègies seran sempre genuïnes, desesperades i visceral, la qual cosa proporcionarà a la trama una intensitat i realisme mai vistos i que mai podrien ser pensades per simples guionistes. Amb aquest material el que el director en segona instància és convidar al públic a participar i a canviar el destí dels personatges. A través d'una Aplicació que rep el nom de la sèrie, els telespectadors poden seguir d'aprop la vida dels protagonistes i arribats a certs punts poden votar com manipular els objectes. Els psicòlegs i els directors anoten els moviments de la Noia i després pregunten al públic si volen manipular allò que fa ella o no. Així, setmana a setmana, van veient com afecten les seves decisions a la trama de la història. A mesura que els esdeveniments es comencen a precipitar els productors i el director comencen a passar els capítols en streaming, és a dir, el públic veu en directe el que passa al pis i veuen immediatament les conseqüències de les seves decisions. Finalment, la noia quan sospita que en Marc i l'Amanda no són actors, sinó persones corrents elegides com ho va ser ella, i farta de la manipulació que creu que està tenint lloc i que està destruint les vides dels protagonistes decideix trencar

amb la lògica i les normes de l'experiment, amb les conseqüències que això comporta. En el moment que la protagonista pren aquesta determinació i tot es comença a pervertir i es vulneren les normes inicials, veiem les reaccions dels primers espectadors votant en directe. A continuació però, deixem de veure les reaccions del públic, perquè el públic som nosaltres. Aquí esdevé una espècie de ruptura de la 4a paret, en el moment en que enlloc de veure com a les amigues, a la parella i a la família els surt la pantalla per elegir com ha de seguir la sèrie, surt realment a la nostra pantalla. *Sinegine*, apel·lant directament als espectadors, congelarà la imatge amb la pregunta impresa i les opcions sobre com alterar la realitat del que està succeint a la pantalla. Restarà així uns llargs segons i engegarà de nou amb la situació tal i com l'ha deixat la Noia. Cada vegada que tornem a veure el que està passant dins el pis, veurem unes escenes més i més truculentes, per tant entenem que nosaltres com a públic no hem deixat de polsar la opció del Sí a totes les modificacions, tal i com ho feien els espectadors que veiem abans. Finalment això desembocarà a un destí fatal, que, lluny de desesperar, decebre, o preocupar al director i el productor, aquests brinden i celebren el final fatal, com a cosa prevista i esperada per acollir audiència. Part d'aquest final fatal és el fet que nosaltres com a espectadors haguem tingut la sang freda de mirar-ho fins al final i contribuir a aquesta crescuda de l'audiència creada per les escenes de violència real.

7. Capítol Pilot

Per tal d'acostar-nos al major grau de professionalitat possible s'ha decidit canviar la tipografia del treball per utilitzar la tipologia clàssica que usen tots els guions reals, la Courier New amb cos 12. També s'ha intentat aplicar el format que descriu la localització de l'escena a l'inici, i el moment del dia.

SINEGINE

Escena 1: INTERIOR / PIS DESSERT – APARTAMENT NOIA – VESPRE

Un pis desert. Mobles nous de trinka, espai modern, chic.
La porta d'entrada s'obre i deixa pas a un tècnic amb una
carpeta a la mà i una jove amb una maleta. L'home va
obrint portes i li va ensenyant la casa:

TÈCNIC

Aquí tenim el rebedor.

Obre la porta de la primera habitació.

TÈCNIC

Dormitori.

Obre una porta de dins.

TÈCNIC

Bany.

Obre una altra porta de dins del dormitori.

TÈCNIC

Guardaroba.

Sortint del dormitori.

TÈCNIC

Cuina... Menjador.

S'endinsa a un nou passadís. Obre una nova porta.

TÈCNIC

Bany.

Obre una altra porta.

TÈCNIC

Habitació de convidats. Què et sembla?

La noia assenteix

NOIA

Confortable. Modern.

TÈCNIC

Sí que ho és. Seguim.

Obre una altra porta. Apareix una habitació austera, un punt decrepita. Sense decoració chic, consta d'un llit amb la màrfega aspra i el coixí boterut, una cuineta de gas, un armari i un escriptori. Hi ha tres portetes. La noia es mira al tècnic.

TÈCNIC

Ah sí.

Obre la porteta central i estreta.

TÈCNIC

El lavabo.

Li ensenya un lavabo al que li manquen rajoles a les parets, amb una dutxeta amb una cortina una mica despenjada. El tècnic obre el mirall.

TÈCNIC

L'hem proveït amb algunes coses útils que podries necessitar.

Li mostra la farmaciola.

TÈCNIC

Tens l'armari ple de queviures, si en algun moment s'esgoten pots treure'n de nous de la cuina del pis. Per la

resta crec que ja estàs informada. Ah! Aquí tens les teves claus.

Li mostra un clauer amb una sèrie de targetes que en pengen. Treu el seu propi manyoc de claus, en aquest cas metàl·liques. S'acomiada amb un ampli somriure.

TÈCNIC

Aviat no serà la casa d'algué sinó que faràs que sigui la teva. Diverteix-te.

El tècnic tanca el pany sonorament i marxa.

La Noia es queda sola a l'habitació. Es comença a instal·lar. Obre l'armari i inspecciona els queviures. Inspecciona una capsa metàl·lica. És una caixa d'eines. Comença a col·locar la seva roba a l'armari. En acabat decideix agafar el manyoc de targetes. En agafar-les veu un full sobre la taula semblant als fulls de bona utilització de les habitacions que podem trobar als hotels. La noia llegeix els primers punts:

-Està prohibit destruir o malmetre el mobiliari o qualsevol contingut de l'apartament.

-Està permès manipular el material de l'interior de l'apartament sempre que no manquin coses del mateix.

-Està prohibit interactuar amb els ocupants de l'habitatge.

-Per comunicar-te amb els productors de la sèrie, utilitza d'intèrfon de la paret.

-Està prohibit comunicar-se amb gent de l'exterior.

...

Decideix obrir una de les dues portes que encara no ha obert de la seva habitació. S'obre un passadís estret en el que només hi cap el seu cos a peu dret. La paret esquerra és freda, de vidre. Comença a caminar en penombra. Des del passadís pot contemplar cada habitació del pis chic i modern que acaba de deixar enrere i que cada vegada està més fosc. Va passejant. En algun punt del dormitori descobreix una escletxa en el vidre. Troba la ranura on va la tarja. Obre lleugerament la porta de vidre i mira directament el dormitori. Fa l'intent de sortir per inspeccionar-lo però en aquell moment se sent la porta del rebedor i entra una parella xerrant animosament. La Noia tanca la porta de vidre immediatament. La parella comença a encendre llums i segueix xerrant a la cuina-menjador. La Noia es col·loca davant del vidre del menjador. Mira enlaire en percebre que sent la conversa en surround, com si les veus d'ells dos li vinguessin amplificades pel sostre i els laterals del passadís. Torna a centrar l'atenció en la parella. El noi deixa el casc de la moto sobre el marbre de la cuina mentre parla.

MARC

Jo ja li deia que no m'agradava la tasca que ens havien assignat a l'equip.

AMANDA

Marc...

MARC

...però com ara tot està en període de prova només diu "tranqui, és provisional"...

AMANDA

Marc...

MARC

Els rols són provisionals... crec que li han rentat el coco en un curs de dinàmiques de grup o algo...

AMANDA

Marc!

MARC

Què?

AMANDA

Què hi fa el casc aquí?

MARC

Ai sí... Bueno, total...

AMANDA

És que cada dia igual. T'he dit mil vegades que no el fotis aquí, perquè sempre estic jo apartant les teves merdetes dels llocs i em costa tenir-ho així d'endregat.

MARC

D'acord, perdona. No cal que em parlis així. Estava apassionat explicant-te les coses d'avui. M'he despistat.

Pausa. La jove se'l mira com si estigués pensant què dir a l'hora que es conté.

AMANDA

D'acord. Doncs acaba-m'ho d'explicar mentre el poses al seu lloc.

Ell també fa una pausa cautelós mentre agafa el casc i mira de reprendre el fil.

MARC

Total... que m'han encarregat fer el disseny de la pàgina enlloc del logo i a mi això d'endreçar coses en "calaixos" se'm dóna fatal...

AMANDA

No cal que ho juris...

Ell la mira mentre ella segueix fent la seva. Decideix ignorar-ho. Continua el seu relat.

MARC

En fi, que de moment ho estic fent prou bé però per exemple combinar colors se'm dóna com el cul, i com encara no ens hem posat d'acord amb el color corporatiu, en tinc uns que és obvi que queden fatal perquè "són de prova" com diu l'Eva...

La noia continua dreta mirant. La llum minva.

Escena 2: INTERIOR / PIS DESSERT - APARTAMENT NOIA - MÉS
TARD

L'Amanda i en Marc estan abraçats al sofà fent-se petons. Apaguen la pel·lícula que estaven veient i van a dormir. La noia s'aixeca i va al seu llit auster a dormir.

Escena 3: INTERIOR / PIS DESERT - APARTAMENT NOIA - MATÍ

Al matí la Noia està asseguda als fogons de gas escalfant-se llet per esmorzar i posant-la en una tassa. Sent sorolls provinents de l'apartament. Surt al passadís de vidre a veure què fan amb la seva tassa a la mà. L'Amanda està asseguda a la barra de la cuina esmorzant malhumorada i arriba en Marc. Ell li fa una abraçada i petons però ella segueix de morros. Al final li arrenca un somriure. Se sent pels altaveus com un xiuxiueig:

MARC

Va... rapidet.

AMANDA

Ja sé que a tu ja t'està bé rapidet però a mi no...

MARC

D'acord... doncs lentet.

Amanda riu

AMANDA

És que haig de marxar.

MARC

I jo. Vaia excusa.

AMANDA

Esmorza ja!

En Marc s'asseu a esmorzar. Els dos remenen els cereals en silenci.

AMANDA

Que ràpid et dones per vençut.

MARC

Com que ràpid...! Has de marxar!

AMANDA

Només un de rapidet...

L'Amanda va a l'habitació. En Marc la segueix. La noia camina amb la tassa a la mà fins al vidre del dormitori. En Marc i l'Amanda es despullen i fan sexe. La noia s'ho mira dreta des del vidre fent glopets a la tassa fins que acaben, es vesteixen i marxen. La noia va a la seva habitació austera. Obre un quadern per estrenar i escriu:

"De moment el realisme amb el que actuen els actors em meravella i em sorprèn. Tinc dubtes seriosos sobre fins a quin punt es tracta d'un exercici d'improvisació o d'un guió assajat amb esmer. Em sento privilegiada de participar en una producció com aquesta i de prendre part en el decurs de la trama, tot i que per ara només observo els comportaments dels personatges".

Escena 4: INTERIOR / SALA D'EXAMEN - MIGDIA (FLAIXBACK)

La Noia està asseguda en un pupitre en una habitació blanca quadrada i petita. Té uns fulls grapats al

davant i un bolígraf a un costat. Per un altaveu invisible una veu femenina s'adreça a ella:

V.O

Pot començar el test. Qualsevol intent de còpia o d'ajuda externa serà innecessari ja que valorem la honestedat de les respostes siguin quines siguin. Té tres hores per davant per completar-lo.

Amb un lleu cruixit s'apaga l'altaveu. La noia comença a llegir i a marcar coses al test. Podem veure algunes de les preguntes impreses:

- Pateix claustrofòbia?
- Es posa nerviós quan presencia escenes familiars violentes?
- L'ofèn la nuesa aliena?

S'allunya l'escena.

Escena 5: INTERIOR / PIS PARELLA - APARTAMENT NOIA - A LA NIT

En Marc i l'Amanda estan asseguts dins el llit. La Noia els mira a través del vidre. L'Amanda està parlant pel Whatsapp amb el mòbil. En Marc està agafant un llibre per llegir. El deixa a la falda i treu una mena de diadema amb una llanterneta. Se la posa i l'encén. L'Amanda se'l mira.

AMANDA

Què coi és això?

Ell se la mira tot content. La Noia somriu rere el vidre.

Marc

Un llumet per llegir!

AMANDA

Perquè llegir amb la lampada de la tauleta de nit no et va no...?

MARC

Així no et molesto!

AMANDA

Ja... entesos.

Petita pausa

Saps, entre el llumet de llegir i el llumet de dormir el teu costat del llit comença a semblar una nau espacial.

Ell mira el llumet blau, "espanta-malsons", que es solen posar a les habitacions dels nens i que està endollat al costat de la seva tauleta de nit.

MARC

Mah... és maco.

AMANDA

És per cagacalces com tu.

MARC

Xxxxxxt! Estic llegint.

La Noia riu una mica rere el vidre però ells no la poden sentir. La parella roman en silenci una estona cadascú fent la seva. De sobte:

AMANDA

On era el monestir on ens vam conèixer?

MARC

Sense aixecar la vista del llibre

A Santa Maria del Lluçà

AMANDA

Ah sí.

Segueix escrivint pel mòbil.

MARC

La mira

Per què m'ho preguntes si ja ho saps?

AMANDA

Volia veure si tu te'n recordaves.

Pausa

Bueno i que la Clara hi ha anat aquest cap de setmana i m'hi ha fet pensar.

MARC

La Clara és del grup amb el que hi vas anar per primera vegada i et vas perdre, no?

AMANDA

Sí.

MARC

I jo et vaig trobar. I et vaig tornar a Barcelona en moto.

AMANDA

Sí.

En Marc li pica l'ullet.

MARC

Encara no sabies que t'havia tocat la loto, eeh...

AMANDA

Ja et fotaré jo loto

MARC

...El premi gordo...

Ella riu

AMANDA

Calla.

MARC

Sí, sí, mira que gordo...

Aixeca el llençol i es mira el paquet. Ella mira de reüll rient.

AMANDA

Ets un guarro...

MARC

Mira, mira, amb el llumet de llegir sembla més gran...

L'Amanda no para de riure. La Noia sembla divertida rere el vidre. En Marc agafa la mà de l'Amanda per posar-se-la sobre el paquet però ella l'aparta i es posa seria.

AMANDA

No! Que haig de dormir!

MARC

"Asaboría"...

Segueix llegint. Pausa. L'Amanda trenca el silenci de nou.

AMANDA

Sí que te'n recordes de la Clara.

MARC

És clar.

Pausa

AMANDA

És clar per què?

MARC

Perquè és amiga teva

AMANDA

Però si no et saps el nom ni de la meitat de les meves
amigues.

MARC

Perquè totes es diuen Sílvia.

AMANDA

És mentida, només dues es diuen Sílvia!

Pausa.

Te'n recordes perquè t'agradava, eh?

MARC

Impacient.

Sabia que tard o d'hora arribaríem aquí.

AMANDA

Ahhh, t'ho imaginaves?

MARC

Sí. No. No. No em facis manipulacions psicològiques de les teves.

AMANDA

Jo no faig res.

Pausa

Et delates tu sol

En Marc posa els ulls en blanc.

MARC

Entesos.

AMANDA

Al final mai em vas dir què va passar a les golfes d'en Ferran...

MARC

Torne-m'hi. Es va encallar la trapa. Vam estar tres hores tancats. Es va quedar adormida. Jo no podia dormir perquè estava fosc i jo no m'adormo a les fosques ni en conya. Les pitjors tres hores de la meua vida. Fi.

AMANDA

Ja ho sé...

Pausa

MARC

Llavors, per què preguntes?

AMANDA

No ho sé...

Es gira entristida per apagar el llum.

Perquè només els mentiders expliquen sempre les històries sempre amb les mateixes paraules.

Es queda només la meitat de l'habitació d'en Marc il·luminada. Ell mira endavant. La Noia observa a mitja llum l'escena amb els ulls empetitits.

Escena 6: INTERIOR / SALA DE CONTROL - A LA NIT, SIMULTANIAMENT.

Davant d'unes pantalles a través de les quals veuen deambular a la Noia.

Productor

Cal que visqui en un zulo?

Director

És l'única manera de que el que veu allà fora sigui sempre més atractiu que el que té a mà. Així la observació absorbeix tot el seu temps i interès.

Productor

Assenteix. Pausa.

És molt jove.

Director

És exactament el perfil que buscàvem. Una jove creativa, observadora... ha estat triada per diversos motius. D'una banda la seva accessibilitat sentimental. És una noia atrevida, oberta a enamorar-se i a viure històries apassionants. D'una altra banda el grau d'implicació amb

tot allò que fa: de vegades es deixa absorbir tant per la feina que oblida la resta de coses de la seva vida. La seva creativitat i capacitat de raonament fan que sigui una persona resolutiva i amb prou inventiva com per fer aquest experiment amb bon nivell i fins a les últimes conseqüències. No podrà evitar implicar-se amb els personatges. A més a hores d'ara ho sabem tot d'ella: la seva música preferida, els llibres, el que l'emociona... tot.

Productor

I què en fareu d'aquesta informació?

Director

Bé... tot ajuda a aconseguir que creï un vincle més personal amb els personatges.

Productor

Molt bé.

Els dos es queden mirant les pantalles en silenci. Arriba un tècnic amb una tablet i li ofereix al Director.

Director

Gràcies. Mira aquí està l'aspecte que té l'aplicació.

Va passant pantalles.

Productor

M'agrada. Està molt bé.

Director

Sí... Mira, aquí és on es veu la sèrie en Streaming el dia de l'emissió. Aquí és on quedaran els capítols anteriors arxivats. Llavors quan el públic pugui prendre decisions

sobre el decurs de la sèrie sortirà una pregunta com aquesta. Aquí tenim un exemple: Canviar la cançó que està sonant? Sí. No. Aquest és un exemple molt bàsic, però el subjecte que hem triat podrà fer canvis més ostensibles a mesura que avanci la sèrie. En fi, la gent vota, i veu com afecta la decisió popular a la conducta dels personatges. Com que tothom es voldrà fer seva la sèrie tothom voldrà votar i per tant serà important que cadascú vegi la sèrie des d'un dispositiu particular i personal, per fer el vot personal. Res de tota la família veient la televisió alhora. Tots mirant el mateix però cadascú des del seu dispositiu. Atenció més focalitzada perquè de moment només es podrà votar una vegada al llarg del capítol. Obliga a estar més atent. Per això les agències publicitàries ens pagaran una milionada. Pel nombre de descàrregues que això implicarà i pel grau d'atenció que haurà d'aplicar la gent.

Productor

Què van dir els representants de les agències quan ho van veure?

Director

Els va entusiasmar el fet de desestimar els guionistes i que la trama es desenvolupessin els personatges autònoms i el subjecte. Està clar que quan estigui plenament implicada en els personatges les decisions seran més visceral·ls i més calculades ja que serà una causa personal, que no pas que si les maquinessin uns simples guionistes que no tenen res a perdre. Aquesta és la realitat d'aquesta noia durant 24 hores al dia, cada dia, i la vida dels personatges autònoms serà la seva passió i el seu desfici. En definitiva, els representants de les agències publicitàries van dir que ni ells ho haurien fet millor

Riu complagut.

Productor

Perfecte. Però; i si la gent vota una cosa que no és el que fa la noia?

Director

Està clar.

Pausa

És un risc. Però creiem que quan la gent estigui tan implicada com la Noia. És gairebé impossible que arribin a triar el contrari de l'acció que ha fet ella.

Productor

I si ho fan?

El director no respon. Els dos miren les pantalles fixament.

Escena 7: INTERIOR / PIS PARELLA - PASSADISSOS DE LA NOIA - MATÍ

Veiem l'Amanda sola a l'habitació plegant roba. Va posant peces als calaixos. Posa una pila de roba interior al segon calaix de la seva tauleta de nit. Dubta una mica abans d'obrir el primer calaix. Hi guarda alguna cosa que es treu de la butxaca. Mentre està tancant el calaix comença a sonar música a tot volum des del menjador. L'Amanda s'emporta un ensurt i tancar el calaix a correuita. La Noia deixa d'observar l'Amanda i camina una mica per veure què fa en Marc. Està passant l'aspiradora cantant a tot gas. La Noia es posa a riure sonorament mentre mira tot el que fa. En Marc està completament desinhibit cantant i ballant "Don't stop me now" a cop d'aspiradora. La Noia no pot parar de riure davant les coses que fa en Marc i mica

en mica es posa a cantar també la cançó des del seu passadís estret. Tots dos canten a l'uníson i fins i tot en un moment en Marc mira la paret per primera vegada com si mirés la Noia als ulls. La Noia sorpresa deixa de cantar tot i que sap que és impossible que l'hagi sentit. Ell continua cantant i la Noia es relaxa. Entra l'Amanda d'una revolada per intentar apagar la música. En Marc s'interposa entre ella i l'aparell de música i l'obliga a ballar. L'Amanda es resisteix feblement. Ell insisteix tot cantant fins que finalment l'Amanda li dóna una empenta.

AMANDA

Però tu ets idiota?

En Marc es queda atònit mentre "Don't stop me now" segueix sonant. L'Amanda agafa l'abric i surt de casa. En Marc dubta uns instants què fer i finalment la segueix.

MARC

Amanda!

La Noia sent un cop de porta des dels amplificadors del sostre del passadís. Vaga una estona per la casa al so de la següent cançó de Freddie Mercurie del CD. Quan finalment creu que no tornaran es decideix a entrar al pis. Es situa davant el vidre del dormitori on feia uns instants hi havia l'Amanda i introdueix la tarja a la ranura de la portella. S'encén un llumet verd i s'obre lleugerament la portella. Mira dins l'habitació amb cautela abans de decidir-se a saltar sigil·losament cap dintre. Va amb compte de no tocar gaires coses, i dubta en si seure sobre el llit de la parella. Finalment es posa sobre els seus genolls i obre el primer calaix de la tauleta de nit de l'Amanda. Remena tímidament.

Escena 8: INTERIOR / SALA DE CONTROL - SIMULTANIAMENT A L'ANTERIOR

Apareix la sala amb múltiples pantalles de les estances del pis. Dos homes observen cada moviment de la noia en silenci. Un d'ells pren nota sobre un text.

Escena 9: INTERIOR / PIS PARELLA - PASSADISSOS DE LA NOIA - MATEIX MOMENT QUE ABANS

La noia continua mirant dins el calaix. Finalment en treu una pedra. Se la mira sense entendre. Remena una mica més i troba una pila de fotografies. Les revisa d'una en una. En la majoria surten l'Amanda i en Marc. Surten de vacances, d'excursió, amb altres amics... s'atura quan arriba a una fotografia d'una excavació arqueològica. Es nota que és una foto de fa uns anys perquè l'Amanda porta un pentinat diferent i sembla més petita. Amb ella hi surt un noi fent-li una abraçada. Estan molt contents. La Noia gira la foto. No hi diu res. Mira la pedra i la foto alternativament i ho desa.

Decideix passejar una estona pel pis. Mira al prestatge del menjador. Hi troba llibres d'història, d'arqueologia... n'obre algun i hi troba notes escrites als marges. També hi ha llibretes amb apunts d'arqueologia i fotografies d'excavacions on ha estat l'Amanda. En un altre prestatge hi troba llibres de cinema, novel·les i algun que altre llibre de poesia. La Noia en mira algun interessada. Són títols que li agraden i els mira amb assentiment. S'acosta a la motxilla d'en Marc que està a terra mig oberta. També hi troba una novel·la interessant. La fulleja. Del llibre cau un paper. És un número de telèfon (o una targeta). El torna a deixar on era. Es disposa a mirar els CDs. Sembla que un li interessa molt perquè l'agafa ràpidament amb

il·lusió gairebé però en aquell moment se sent la porta. La Noia s'emporta un ensurt i corre cap a l'habitació de convidats. Un cop dins obre la portella amb la targeta i s'escola dins dels passadís secret. Un cop dins respira alleujada. Encara triguen una mica a entrar en Marc i l'Amanda. Sembla que encara estiguin discutint al replà amb la porta oberta. La Noia es dirigeix al menjador per observar-los. Ells entren. Seuen al sofà mentre van parlant.

MARC

... em pensava que estaves contenta d'haver deixat la feina del Museu.

AMANDA

Sí... però és que aquesta tampoc m'agrada.

MARC

Pausa

Estàs sota molt d'estrès. Pots deixar la feina. Amb el que guanyo podem nar fent...

AMANDA

Sí, home.

MARC

Per la teva salut mental, i per la meva, deixa el que estàs fent. Vull que estiguis com sempre. Vull que tornis a tocar el piano.

AMANDA

Però si no en tenim de piano en aquest pis.

MARC

Ja... doncs te'l farem portar de casa els teus pares.

AMANDA

On el vols fotre?

MARC

Jo que sé, el pis és enorme, a l'habitació de convidats!

AMANDA

Apa calla.

Pausa.

MARC

Però m'expliques per què a tot ha de ser que no ara? No a deixar la feina quan ja n'has deixat quatre després del Museu, no a tocar el piano, no a tenir un piano, no a estar tranquil·la, no a ser feliç...

AMANDA

Però què creus que vull si no ser feliç?!

MARC

Pausa.

He fet alguna cosa?

L'Amanda s'aixeca i marxa del pis. En Marc es queda sol al menjador. La Noia mira en Marc amb compassió.

Escena 10: INTERIOR - PIS PARELLA - L'ENDEMÀ AL MATÍ

La Noia observa com l'Amanda es vesteix de bon matí a l'habitació amb els cabells molls d'acabar-se de dutxar. La noia es trasllada lentament cap al lavabo del costat. En

Marc s'està dutxant tranquil·lament. La Noia l'observa amb reserva. Ja no l'observa amb la visió analítica del principi. Parpelleja una mica incòmoda i lleugerament alterada però no deixa de mirar-lo, amb una fruïció incipient. La presència de l'Amanda la fa tornar a la realitat.

AMANDA

parlant des de l'altra banda de la cortina de la dutxa

Vas tard!

MARC

Amb els ulls tancats ensabonant-se

Què?

AMANDA

Impacient

Que arribaràs tard!

MARC

Ah, ja. Tranquil·la.

AMANDA

Com que tranquil·la?

MARC

(treu el cap per la cortina) Tranquil·la, puc arribar tard. O puc dir que estic malalt i fer la feina després des de casa. Tot el que haig de fer està a l'ordinador.

(Pausa)

AMANDA

Okey.

(Pausa. Ella nega)

Ets un inconscient.

Marc posa els ulls en blanc i acaba d'esbandir-se per treure el cap per la cortina de la dutxa per parlar amb ella però no hi és. Només se sent com l'Amanda dóna un cop de porta a l'entrada de casa en marxar.

Escena 11: INTERIOR - PIS DESERT - MÉS TARD

La Noia surt per la portella del menjador. Es dirigeix a la cuina i desendrega els envasos de plàstic. Els treu del contenidor del plàstic i els deixarà als de la brossa orgànica. A continuació es dirigeix al calaix de la tauleta de nit de l'Amanda. Rebusca i troba la foto d'ella i el seu amic d'arqueologia. La posa davant de tot de les seves pertinences. Agafa una nota que hi ha penjada a la nevera:

"Amanda, avui surto més aviat, quan arribi aniré a comprar
les coses per la carbonara.

T'estimo, deessa neolítica"

La Noi agafa les tisores de la cuina i retalla la nota just pel punt i a part eliminant el "T'estimo, deessa neolítica".

Fet això, s'esmuny de nou a les seves minúscules dependències.

Escena 12:

Unes noies miren absortes una pantalla. Es fa un pla de la pantalla i estem a temps de veure l'última imatge del pis i un fosc final amb les lletres del crèdit i el tema musical final de la sèrie. Les dues noies es miren extasiades. Per la pantalla es comença a reproduir un anunci.

AMIGA 1

Tia... creus que l'hem cagat?

AMIGA 2

Per votar que es putegessin entre ells?

AMIGA 1

Sí... és que em sento fatal.

AMIGA 2

Tia no... a veure que la sèrie està feta així expressament. Ells ja saben que votarem això.

AMIGA 1

Com?

AMIGA 2

Clar tia, és que si la gent votés les opcions més "immobilistes" no hi hauria sèrie.

AMIGA 1

Ja... però igualment em fa pena. Perquè nosaltres hem participat d'això.

AMIGA 2

Tranqui tia, encara que haguéssim votat el contrari fixo que podrien amanyar els percentatges dels vots perquè surti

el que ells volen. (se sent la sintonia musical de la serie) Vale, calla calla. Apunta.

(En lletres surt la data i l'hora del proper capítol amb una veu en off)

V.O

Si vols veure el proper capítol de
connecta't dimecres sis a les vuit i mitja de la tarda. Et necessiten.

AMIGA 3

Què feu?

AMIGA 1 i 2

Sssssshhhhhhht!

Acaben d'apuntar-s'ho

AMIGA 2

Distretament

Apuntant el dia i hora del proper capítol.

AMIGA 3

El proper capítol de què?

AMIGA 1

Quèeeeeeee??¿!

AMIGA 2

T'has de descarregar la App de la sèrie.

AMIGA 3

Però per què una app? La miro a l'ordinador i ja està.

AMIGA 2

Nooooo perquè has de votar. Ho has de fer en algun suport personal per fer el teu vot particular. Votes com manipular coses de l'entorn dels personatges per veure com els modifica.

AMIGA 1

Només les coses del seu pis.

AMIGA 3

Ahhh... Bueno no tinc temps. I si a sobre van canviant la hora encara menys.

Pausa

Tot passa dins el pis?

AMIGA 1

Sí.

AMIGA 3

Llavors com se sap el que fan a fora?

AMIGA 2

Arronsa les espatlles

No sé. S'ho expliquen quan arriben a casa normalment.

Pausa

AMIGA 3

No us avorreix mirar sempre el mateix pis?

AMIGA 1

No.

AMIGA 2

És gran.

Pausa

AMIGA 2

Joder, quina merda que el proper dia la facin a les 20:30 encara treballa jo! Em rebenta que cada setmana canviïn la hora.

AMIGA 1

Suposo que fan perquè estiguem més enganxats. No sé, a mi m'agrada.

AMIGA 2

Ja, però jo haig de parar el que estic fent per veure-ho.

AMIGA 1

Sí, però oi que pares el que estàs fent per sortir a fumar, encara que estiguis a la feina? Doncs és el mateix.

Les tres noies es queden amb la mirada perduda assentint mentre miren els anuncis. Silenci.

AMIGA 2

Jo no fumo.

Escena 13: INTERIOR - PIS PARELLA - NIT

En Marc va cap al telèfon fixe com sempre. Veu les trucades perdudes. Una trucada perduda és d'un número desconegut. Veu que el número està apuntat en el blog de notes del costat del telèfon. S'estranya però truca.

MARC

Hola. Tinc una trucada perduda del teu número! Qui ets?

MATEU

Hola. No, he trucat abans perquè he vist diverses perdudes d'aquest número els últims dies i he pensat que era important. Sóc en Mateu Ricart. I tu?

MARC

Pausa

Jo... sóc en Marc.

MATEU

Marc, què?

Pausa. S'inquieta i penja l'auricular. Va cap a l'habitació. Obre el primer calaix de la tauleta de nit de l'Amanda. La foto de l'Amanda i en Mateu a una excavació està al capdamunt de la pila de papers. Ell la mira de prop, preocupat.

Escena 14: INTERIOR - PIS PARELLA - MÉS TARD

L'Amanda arriba a casa. Va de dret a la nevera. Veu la nota sense el "t'estimo". La llegeix i arronsa les celles. Llavors veu els envasos de plàstic desendregats. Es carrega per increpar a en Marc però com no hi ha ningú s'aguanta. En aquell moment arriba en Marc amb la compra. Just a temps perquè l'Amanda pugui descarregar la seva ràbia. Discuteixen sobre l'ordre i altres coses irritants per l'Amanda.

Escena 15: INTERIOR - PIS ESPECTADORS - EN EL MATEIX MOMENT QUE HO ESTAN VEIENT.

Una parella estirada al sofà cadascú d'un costat i mirant la seva respectiva pantalla, on tot just surten l'Amanda i en Marc discutint fogosament pels envasos. Surten els anuncis del final que estaven veient prèviament les noies absortes.

Nòvia

Volies que mirés això? M'enganxo a tot però és que...

Nòvio

Què...?

Nòvia

Es fan coses millor avui dia que sèries romàntiques en plan telenovel·la...

Nòvio

És que ets una impacient, et vols esperar uns quants capítols?

Nòvia

Sí, sí, però és que hi ha milers de sèries per què haig de mirar aquesta enlloc de les altres? O sigui hi ha temes que m'interessen més.

Nòvio

Reina, aquest és un prototip, s'està reinventant el concepte sèrie, no és només el fet de votar...

Nòvia

...Ja! Que els actors no són actors.

Nòvio

Bueno, és un rumor...

Nòvia

És màrqueting! Per donar realisme. I a més això ja s'ha fet abans.

Nòvio

Una sèrie així? És la primera vegada en...

Nòvia

...en la història, sí! Només dic, que aquest rumor de que els actors no són actors pot ser un bulo. Ho fan els falsos documentals...

Nòvio

Doncs no ho segueixis.

(Pausa)

Nòvia

Que t'has enfadat?

Nòvio

No. Només dic que si tot és mentida no t'ho miris.

Nòvia

Si home (pausa) Ara ho seguiré, fote't.

Nòvio riu amb ironia per sota el nas tot negant

Escena 16: INTERIOR – CASA FAMILIAR – AL MATEIX MOMENT

(El menjador d'una família. Tots menjador repartits. El pare assegut a la butaca reclinable, la mare i l'àvia assegudes al sofà de costat mirant l'Ipad, i la filla adolescent estirada a la catifa a terra).

Pare

Això és el que us porta de cap? No sé què dir-te.

Filla

No t'ha agradat?

Pare

Meeh... Però si la única interactivitat que hi ha és dir Sí o No a la opció que et proposen. I si vols que avanci tot és evident que votaràs que sí.

Filla

No! Depen. Si vols que la parella faci les paus votes que No.

Pare

Llavors s'acabaria la sèrie.

Filla

És un prototip, pesat! Però això anirà a més. En teoria cada vegada prendrem decisions més concretes.

Mare

Doncs a mi m'agrada.

Filla

Veus?

Mare

És una mica timo, però fa il·lusió polsar una tecla per veure com segueix la història.

(Pare riu)

Filla

No esteu al dia...

Mare

A la iaia li agrada (l'àvia fa un somriure alienat)

Filla

Doncs no ho mireu...

Mare

Sí home, ara ja m'he baixat l'applicació. I ocupa espai. Ja que estic... no em costa res.

Filla

Excuses... t'agrada de veritat.

(Es queden tots en silenci mirant els anuncis).

Escena 17: INTERIOR / HABITACIÓ NOIA - NIT

La Noia seu a la cadira de la seva habitació decrepita amb el quadern obert.

"Per ara els perfils es van definint. La llàstima és que no disposi de més dades sobre la seva biografia... almenys alguna pista sobre perquè l'Amanda acull tanta amargor... per ara en Marc...

Fa una pausa

...i jo li estem donant una oportunitat”

Escena 18: INTERIOR - PIS PARELLA - NIT

En Marc arriba a casa ben aviat carregat amb algunes bosses. Posa música. Comença a arreglar el menjador. Despenja els quadres del passadís d'entrada i enlloc seu hi penja unes petites torretes amb heura i flors violetes que cauen a banda i banda del passadís d'entrada. Regula la il·luminació. Penja una mena de teranyines i lianes de broma també al llarg del passadís. Ruixa un ambientador concret. Posa l'espai sonor d'uns aigüamolls amb granotetes, grills, i sons aquàtics. S'engresca tot sol veient el resultat. La Noia observa somrient, entre nerviosa i embadalida. En Marc arracona el sofà. Para a terra una mena de picnic. Posa aquí i allà, sobre la cuina i per terra unes granotetes de joguina de plàstic de color verd, taronja i groc. Treu uns nenúfars fets amb papiroflèxia. La Noia va giravoltant per pis al·lucinada i entenedrida.

Arriba l'Amanda. Obre i va endisant-se mica en mica al pis al·lucinada. En Marc l'espera assegut a terra entre espelmes i nenúfars.

MARC

Hola Buttercup.

La Noia està enganxadíssima al vidre. S'emociona mirant-los a tots dos. Ells comencen a sopar al terra.

AMANDA

(Rient) No sobreviurem.

Marc

Tonteries. Ho dius perquè ningú ho ha aconseguit abans!

Amanda

(Rient) Però hi ha rates gegants també? No porto espasa jo...

Marc

Sí. (es posa una careta de rata)

Amanda

Què fas?! Guau, has pensat en tot...

Marc

Sí... (Pausa) que va. Això no ho havia pensat... me l'he trobat per casa.

Amanda

Si home.

Marc

T'ho juro.

Amanda

I què hi fotia això a casa?

Marc

Crec que ho portaves al cap un dia que tornaves molt tullida d'un comiat de soltera.

Amanda

Que mentider! (riu. Pausa. Mirant la careta fascinada) Ostres, però d'on ha sortit? És que et juro que no me'n recordo... Quan hem fet servir això?

Marc

Avui. L'he comprat aquest matí a una botiga que hi ha cap a Sant Antoni.

Amanda

Però, per què m'enganyes?! em pensava que l'havies tret de casa de veritat!

Marc

Feia gràcia.

(Fan l'amor sobre el llençol del picnic. La Noia els mira fins al final entre emocionada i garrativada, com si alguna cosa li impedís mirar, però ella s'hi esforçés igualment)

Escena 19: INTERIOR - HABITACIÓ MARC I AMANDA - NIT

La Noia segueix en Marc pel pis mentre s'arregla per anar a dormir. Va amb xandall i s'està rentant les dents. Ella el mira esmaperduda. Tot el que fa per mínim que sigui la fa riure o somriure. Ell es posa al llit per anar a dormir. L'Amanda apaga el llum de la seva tauleta de nit i el busca per fer l'amor. La Noia es queda mirant i quan comencen a fer sexe finalment ha de tancar els ulls i marxar; ja no pot mirar-los mentre ho fan.

Escena 20:

El·lipsi moments de la sèrie. Veiem manipulacions de la Noia que ella fa per tal que en Marc i l'Amanda se separin. Viem la gent votant, la Noia actuant i ells discutint gradualment més i més; cada vegada hi ha més violència imés comunicació entre ells.

Escena 21: INTERIOR - PIS PARELLA - NIT

(Una festa. El pis està ple de gent, la música a volum adequat per poder sentir les converses. En Marc està amb una colla de gent xerrant i porta un got a la mà)

Marc

...per patir Síndrome d'Stendhal has d'haver viscut a la merda tota la vida, has d'haver sortit d'un forat. Nosaltres estem acostumats a veure-ho tot, ens hem immunitzat davant la bellesa, res ens trempa.

COL·LEGA 1

Tu sí que ens trempes amb aquest discurs

MARC

És una simple reflexió.

COL·LEGA 2

Llavors per a la classe acomodada quin és l'espectacle? Què ens extasia?

MARC

Doncs tot el contrari. La lletjor. El morbo. El patiment. Això és el que ens posa.

COL·LEGA 2

Llavors nosaltres patim el Síndrome d'Stendhal invertit? Ens satisfà la merda? Això ens extasia?

MARC

Exacte.

COL·LEGA 3

Parla per tu, aviam jo no em considero gens morbosa, jo gaudeixo molt fent el que faig, amb la fotografia. Jo trempo davant d'un bon enquadre, és que generalitzes massa.

COL·LEGA 2

La teva teoria trontolla, perquè a l'edat mitjana no vivien acomodadament, i ja miraven com espellaven una persona en viu i en directe i gaudien d'això. El síndrome d'Stendhal invertit no és ni de la classe acomodada ni és modern.

MARC

Ssshhhhht! Ho miraven per obligació! Ho feien en públic per alliçonar a la gent! Dir que la gent gaudia amb allò és precipitar-se. Mai heu suposat que hi assistien per deure?

COL·LEGA 2

Però a veure els gladiadors...

MARC

Prou! Com pots qüestionar la filosofia d'un borratxo?

(L'Amanda surt de la seva habitació amb una amiga)

AMANDA

Qui pot acompanyar a la Magda?

MARC

Jo! (fa per aixecar-se de cop i cau a terra. S'aixeca immediatament)

AMANDA

Ni en conya.

MARC

Que era broma!!! Estic bé, mira (balla una mica per demostrar-ho)

AMANDA

Ja la porto jo... Ara torno! Adéu.

TOTS

Adéu (surten totes dues)

TÀNIA

Bé, doncs ja només quedem nosaltres tres...

MARC

Que romàntic. Us faig un "refill"? (atansant l'ampolla a la copa de l'Aina)

AINA

Estàs de conya? Jo marxo ja.

MARC

Què?! Però si només són les 3!!

AINA

Que jo tinc feina. I haig d'agafar la moto.

MARC

Ok, doncs queda't i no beguis.

TÀNIA

Clar! No beguis tia.

AINA

Merci... aviam si ens tornem a veure més aviat! Mua mua!

(marxa)

(En Marc i la Tània es queden una mica pansits. La Noia mira des del vidre del menjador. Sembla tensa. Ells no saben de què parlar)

MARC

Bueeeeeeno. Te'l faig a tu el "refill"? (torna a prendre l'ampolla)

TÀNIA

Vinga va. (Li omple el got. Beuen) Creus que trigarà gaire l'Amanda?

MARC

Sí. (Pausa) és que sempre aprofita l'excusa d'acompanyar a la Magda per quedar-se al cotxe aparcades parlant a la porta de casa seva. És el ritual. Arribarà quan jo ja estigui dormint la mona.

TÀNIA

Ah...

MARC

Pots marxar si vols

TÀNIA

No... estic molt bé ara. De fet et volia preguntar per aquesta teoria teva del Síndrome d'Stendhal. M'ha semblat molt interessant.

MARC

Sí? Bé, és que abans estava al punt àlgid de l'eloqüència. Si t'interessa en tinc moltes de teories.

TÀNIA

Ah sí? Deus tenir a l'Amanda entretinguda.

MARC

Nah no creguis. Al principi sí. Ara ja se les sap totes les meves teories.

(Pausa. La Tània s'aixeca i seu al seu costat. La Noia es retorça les mans darrere del vidre)

TÀNIA

No entenc com es pot avorrir de tu.

MARC

Ni jo. Penso que sóc molt entretingut. L'ànima de la festa.

TÀNIA

(somriu)

Avui ho eres. Estaves a tope.

(En Marc la mira als ulls. La Tània es queda paral·litzada. Ella intenta pronunciar alguna paraula però ell li fa un petó apassionat. La Noia no dóna crèdit i es gira d'esquenes al vidre. En Marc i la Tània s'aixequen apressadament i van a l'habitació de convidats. La Noia a contracor els segueix lentament, arrossegant els peus. Els mira contenint les llàgrimes com pot. En Marc i la Tània fan sexe salvatgement)

Escena 22: INTERIOR - SALA CONTROL - MATEIX MOMENT

(Habitació de les pantalles. Director i productor observen els esdeveniments calmosament).

DIRECTOR

Ara és el moment just. Demà pot començar l'emissió en streaming.

PRODUCTOR

(Pausa) Em fa por fer un desplegament tècnic i que les coses no vagin bé.

DIRECTOR

Tranquil, no causarà més despesa que qualsevol altra emissió en directe.

PRODUCTOR

(cavil·lant) Com en pots estar segur?

DIRECTOR

És molt senzill, altres formats ja ho han fet, en els realitys que mostren convivència en directe els realitzadors només han de punxar les càmeres...

PRODUCTOR

(el talla) No. (Pausa) Com saps que ara és el moment d'anar a per l'streaming?

DIRECTOR

Per ella (*assenyala la figura de la Noia estirada al llit en la cantonada d'una pantalla*) Ara es precipitaran les coses. Va ser triada per això.

(*Tots dos segueixen mirant les pantalles. El silenci és sepulcral. El director connecta el so d'una de les pantalles amb un comandament a distància i l'únic que sentim són els gemecs i esbufecs d'en Marc i la Tània fent sexe*).

Escena 23: INTERIOR - COMPARTIMENT LAVABO OFI - DESPRÉS DEL
VISIONAT D'UN CAPÍTOL

La Amiga 1 està tancada a un compartiment del lavabo de la oficina veient l'últim capítol amb uns auriculars. Té la boca oberta. Mentre surt la publicitat intenta obrir la finestreta del whatsapp però l'aplicació de la sèrie li impedeix. Ella esbufega impacient. S'acaba l'anunci i obre la conversa de l'amiga 2.

Amiga 2

Capítol en streaming? Votacions en directe?

Amiga 1

Siiiiiiiiiii!!!

Amiga 2

Demà marató.

Amiga 1

Estaré treballant...

Amiga 2

...posa't malalta...

Amiga 1

Calla xd

Amiga 2

Comença a tossir abans de sortir!!!

L'amiga 1 riu i guarda el mòbil abans de sortir del lavabo.

Escena 24: INTERIOR - CASA FAMILIAR - EN EL MATEIX MOMENT

La mare i La filla estan al menjador cadascuna amb la seva pantalla, tirades als sofàs. L'àvia les acompanya una mica absent però somrient.

FILLA

Demà?

MARE

Uiui... Masses canvis. No m'ho miraré més.

FILLA

Sí home, ara la deixaràs.

MARE

No, però és que em fan patir. Jo voto sempre que no a tot. Vull que facin les paus.

FILLA

Què dius!! Has de votar que síiii!!! (cridant) Papa t'has perdut el capítol!!

MARE

Deixa'l, que ja deu dormir.

El Pare està a la seva habitació posa't dins del llit veient la sèrie des del mòbil amb les ulleres de veure-hi i amb els auriculars posats aliè a la conversa del menjador.

Escena 25: INTERIOR - HABITACIÓ NOIA - NIT

La Noia seu a l'escriptori. Respira fort. S'aixeca, passeja. Torna a seure. Agafa el quadern i el bolígraf apressadament. Escriu:

"És difícil prendre decisions per ells. Manipular les seves vides. No hi ha veritats absolutes. (Fa una pausa) Dubto molt. No dubto d'ells. Sé qui són perfectament. Però dubto del mecanisme del projecte. Jo sóc una persona triada expressament. Però sóc una persona ordinària, no sóc psicòloga, no sóc guionista. Per què em crec doncs que ells són actors? És possible... que no sàpiguen que estan en un experiment? Que no sàpiguen que han estat triats?"

Escena 26: INTERIOR - PIS PARELLA - NIT

En Marc arriba abans que l'Amanda. Troba les escombraries desendreçades. Sospira exasperat i es posa a endreçar els envasos. Posa els de plàstic al contenidor del plàstic, els de vidre al vidre... llavors troba la carta arrugada. L'obre i la llegeix una mica. Seu a la taula de la cuina i allisa bé la carta. La Noia ho mira tot atentament des de darrere el vidre. Ell sembla contrariat. Continua mirant les escombraries. Comença a treure pedaços petits i quadrats de cartolina. Són els trossets d'una postal.

El·lipsi

Arriba l'Amanda a casa. En Marc està navegant per internet al menjador. Ella sembla cansada però de bon humor. Parla mentre penja l'abric i endreça les seves coses.

AMANDA

Guau, has arribat aviat. Què fas? (Pausa. No obté resposta) al final avui no he mirat preus de vols. Ho podríem mirar ara, no? (pausa. El mira des de la cuina) Marc?

MARC

(Es gira) Sí. (Pausa. Es torna a girar cap a l'ordinador. Ella es queda callada segueix treient olles com qui va a fer el sopar sense saber molt bé què està passant, mirant-lo de reüll. S'ajup per treure una paella d'un armari baix i veu un trosset de portal a terra. El recull i se'l mira de prop. Mira en Marc sense comprendre.)

AMANDA

Em diràs què passa?

MARC

(es gira desfet) Sisplau. Digue-m'ho a mi què passa. Sisplau.

AMANDA

(Queda impactada) però què passa de què?

MARC

Per què has trencat les cartes d'en Mateu? Què ha passat entre vosaltres i per què les has trencat?

AMANDA

Jo he trencat les cartes d'en Mateu?

MARC

(Irònic) No, no les he trencat jo, mentre no hi eres. Les he trobat a la brossa. Una carta i una postal. Però si fa anys que no us veieu no? Per què les hauries de trencar?

AMANDA

És que no tinc ni idea... Potser s'han traspaperat i les he estripat sense voler... és que no ho sé...

MARC

Però Amanda... (Pausa) Si estan trencades i les he trobat, pots parar de dir que no? Explica'm què ha passat i serà més fàcil que negar una cosa evident! L'has vist últimament?

(pausa)

AMANDA

Sí

MARC

(Estupefacte) Llavors per què deies que no?!

AMANDA

Deia que no he trencat la carta, no que no l'hagi vist!

MARC

És el mateix!

AMANDA

és clar que no!

MARC

Osigui l'has estat veient però no has trencat les cartes. S'han trencat soles i han volat a la brossa. No és que t'hagis enfadat amb ell per algun motiu que hauria de preferir no saber, oi?

AMANDA

(desfeta) No...

MARC

Mira tia... tens uns collons.

AMANDA

Marc! Hem quedat dues vegades i prou! Feia anys que no ens veiem i mira. Ja està!

MARC

Clar, per això t'has carregat les cartes.

AMANDA

I dale! (en Marc s'enfonsa al sofà. Ella al caire del plor) Marc, no hem parat de discutir des que ens va tocar aquest pis en aquell puto sorteig i ara... (de sobte un xiulet interromp la conversa. La Noia s'ajup i es tapa les orelles. Els altaveus grinyolen com si hi hagués interferències. La Noia només pot veure com en Marc i l'Amanda mouen els llavis a l'altra banda del vidre però no pot entendre res del que diuen. Finalment en Marc esclata i marxa. L'Amanda es queda sola plorant. La Noia corre a refugiar-se al seu habitacle per no estar tan exposada al xiulet dels altaveus. S'estira al llit horroritzada, no sabem si pel xiulet incessant o per que acaba de passar al menjador).

Escena 26

La parella torna a estar asseguda al menjador veient el que acaba de passar en els seus respectius dispositius.

Nòvia

Ja? Votem ja?

Nòvio

Encara no en diu res.

Nòvia

Jo vull que ella vagi a buscar-lo.

Nòvio

Si ella surt del pis no veurem el que passa. A part que no pots prendre aquesta decisió.

Nòvia

Ja... però molaria.

Nòvio

Aviam què ens deixen moure. (Petita pausa) Aquesta sèrie és un bon experiment.

Nòvia

(pausa llarga mentre miren com l'Amanda plora) Però l'experiment són ells o nosaltres?

(Només sentim l'Amanda plorant desconsoladament a través dels dispositius).

Escena 27: INTERIOR - PIS PARELLA - DESPRÉS DE LA BARALLA

La Noia salta del llit, i es dirigeix al vidre del menjador. El xiulet no s'ha aturat. L'Amanda segueix plorant. La Noia està profundament contrariada, irritada. Mira al sostre, als altaveus.

Noia

(Crida) Què és el que no voleu que senti?! Us agraden els experiments? Qui són ells?! No són actors!! No?!.

El xiulet l'agita de tal manera que s'ha de tapar les orelles però no serveix de res. Comença a picar al vidre. A l'altre costat l'Amanda no sent res. El vidre és sòlid i impenetrable. La Noia plora d'impotència. Mira la ranura per posar la targeta i obrir la portella que la porta al

menjador. Treu instantàniament la targeta de la butxaca i fa per obrir la porta. Enlloc d'encendre's el llumet verd s'encén un de vermell. No pot accedir al menjador. La Noia pica a la porta frustrada. Torna a intentar obrir amb la targeta. Aquesta vegada rep una petita descàrrega elèctrica que li pica els dits de les mans i la fa saltar enrere. Torna a mirar als altaveus, on intueix que hi ha càmeres.

Noia

Cabrons!! Així persuadeixen als ratolins per canviar el recorregut del laberint oi?!

La Noia corre fins a la seva cambra ronyosa i s'avoca a l'interfon que l'ha de comunicar amb la direcció de la sèrie. Pica el botó desenfrenadament però no rep cap resposta. Repentinament el xiulet desapareix. La Noia mira al voltant contrariada i amb la cara humida. També repentinament corre al menjador. Malgrat que el xiulet ha cessat ella encara té un brunzit a les orelles. En Marc està al costat de l'Amanda. Sent llunyanament el seu diàleg i no entén ni una paraula del que diuen. Les seves paraules li arriben esmorteïdes a través dels altaveus. Enganxa la orella al vidre i a la ranura per intentar sentir-los. Només veu com els dos s'aixequen i surten per la porta. No veu les seves expressions, no sap si estan bé o malament, ni si han solucionat cap cosa. Surten del pis.

Escena 28: INTERIOR - PIS PARELLA - MATEIX MOMENT

La Noia torna a introduir la targeta amb cautela tement una nova descarrega elèctrica. La portella s'obre i el lluminant el llumet verd. Automàticament salta cap a dins la sala. Corre fins la porta d'entrada per anar-los al darrere. La porta però està segellada. Pica i dona cops.

Noia

Marc!! Maaaaarc!!!! Amaaaaaanda!!! És tot mentida!!!!

Escolta a través de la porta. No sent res. Sap perfectament que res passarà. Neguitosa dóna voltes pel pis. Veu la carta estripada a la taula. Agafa els trossets com si els volgués reunir. Plora amb culpabilitat. En un rampell de ràbia i impotència es salta les normes del programa i comença a destruir tot allò que troba. Llença plats a terra, recorre el menjador llençant ornaments i pantalles pels aires. Va a la seva habitació i trenca el llumet de llegir d'en Marc estampant-lo contra la paret. Obre calaixos, treu roba dels armaris.

Noia

és un muntatge!! No és la vostra vida!! Us estan manipulant la vida!!

Es llença sobre el llit amb la cara contra els coixins.

Noia

No és la vostra vida... No és la vida...

Plora estirada al seu llit. De sobte s'aixeca. S'eixuga els mocs i mira al seu voltant desconcertada. Se sent un xiulet baixet i tènue, com el d'una escapada de gas. La noia ensuma enlaire i es tapa el nas de seguida. Surt de l'habitació esverada i veu que el pis s'està omplint d'un gas taronja cada vegada més ràpid. Tapant-se el nas amb el braç, recull la llibreteta del costat del telèfon fix, que ara estava a terra després del desgavell organitzat per ella. Agafa un bolígraf de terra i comença a escriure apressadament.

"Us estan gravant. Marxeu del pis. Us vigilen, res del que us està passant és culpa vostra"

Es queda escrivint la nota a mitges ja que la respiració es torna impossible i corre a saltar dins del seu passadís. Tanca la portella apressadament i comença a tossir desesperadament. A través del vidre no pot veure pràcticament res, el pis està submergit en el gas taronja. La noia es dirigeix fent tentines a l'interfon de la seva habitació. Pica repetidament. Sent com algú despenja l'auricular. Ella crida desfermada:

Noia

Fills de puta! Primer m'electrocuteu i ara m'intoxiqueu! Què us proposeu, eh cabrons?! Us denunciaré. Quan surti d'aquí us denunciaré per inhumanitat!!

L'auricular penja amb un cruixit. La Noia obre l'armari i agafa la caixa d'eines. Va al passadís del menjador carregant la caixa com pot. Es mira meravellada el menjador. Gairebé no queda ni rastre del gas taronja... el sistema de ventilació l'està evacuant tot, l'aire condicionat l'ha xuclat gairebé per complet i ja només queden petits rastres. La porta d'entrada del pis s'obre automàticament amb un "clec". La Noia no s'ha adonat d'això últim, l'únic que vol és entrar al menjador per trobar-se'ls cara a cara, o bé per finalitzar la nota que ha començat a escriure. Deixa anar la capsa i s'engresca per tornar al menjador, treu la targeta però quan està a punt d'introduir-la a la ranura s'ho pensa millor en recordar l'enrampada d'abans. Mira la caixa d'eines sense saber si jugar-se-la a una cosa o a l'altra. El gas ja ha desaparegut per complet, però llavors sent que algú entra. En Marc i l'Amanda es troben l'entrada de casa oberta. Es miren.

Marc

Has deixat obert?

Amanda

No crec... l'has tancat tu.

Quan entren es queden completament desconcertats i destrossats en veure tot el pis cap per avall. L'Amanda no torna a plorar de miracle.

Amanda

Però si hem estat quinze minuts fora... què ha passat?

En Marc camina pel menjador com un zombie. La Noia el mira ansiosa.

Noia

Entre dents, xiuxiuejant

La nota... la nota!

En Marc mira sobre la taula però llavors sona el timbre. Entra un policia sense esperar resposta.

Policia

M'han dit el veïns que sentien fressa i que creien que hi havia robatori al pis d'abaix. Estan bé?

Amanda

Sí...

El policia entra fins al menjador. S'ho mira.

Policia

Ara pujarà el meu company, i entre els dos escriurem el "parte" i veurem si trobem alguna prova.

Mentre l'Amanda i Marc estan com zombies el policia agafa la nota de la taula i l'amaga a la butxaca. La Noia pica al vidre irada.

Escena 29: Ruptura 4^a Paret

Lletres que apel·len directament al públic, trencant la 4a paret. Exposen la opció:

ENTRA UN PERSONATGE ALIÈ A CASA?

SÍ NO

Escena 30: Límit

S'obre automàticament la portella sense que la Noia introdueixi la clau. Entra a la casa per la paret. Els tres personatges es queden expectants. En marc i l'Amanda queden de pasta de moniato. El policia treu l'arma i apunta a la Noia.

Noia

Em dispararàs? A sobre em dispararàs?

Policia

Posa't de genolls amb les mans enlaire!

Marc

D'on ha sortit aquesta tia?

Noia

No pot ser veritat... Com els pots fer això? Són persones!

Policia

A terra!

Noia

Assenyala al policia

És un actor! us està enganyant! Jo us he enganyat!

Policia

A terra!

Noia

Què faràs em dispararàs?

Noia agafa un ganivet de terra

No pots. No em pots fer mal. Va contra les normes.

Policia

Deixa el ganivet.

Noia

Però jo sí que et puc fer mal. Saps per què?

Pausa

Perquè me la suen les normes.

La Noia crida i es llença sobre el policia alhora que aquest engega un tret. El policia cau a terra amb el ganivet clavat al pit i ella rodola amb l'espatlla coberta de sang.

Noia

Fill de puta!!

Mira al sostre

No em podeu fer mal! Va contra les normes!

*En Marc es llança sobre el policia per veure si respira.
Mira a la Noia horroritzat.*

Marc

I no va contra les normes matar un home?

Noia

Desesperada

Creu-me ho he fet per ajudar-vos! Perquè veieu la realitat!

Parlant enlaire

Marc

Però amb qui parles?

Noia

Els vostres amics, tothom està contractat.

Marc

Però què dius? (Riu amargament) Jo estic contractat?

Noia

Pausa

No...

Pausa. S'ho pensa, confosa

Oi?

Se sent la porta d'entrada. L'Amanda està picant a la porta desesperada però no pot sortir. En Marc va fins a ella.

Marc

Què passa?

Amanda

Vull sortir!! No vull estar aquí amb un mort i un boig! No entenc res!! Ens han atracat, ha arribat la policia, ha

sortit una noia de la paret, no paren de passar coses estranyes!! És la casa!! És aquesta casa!!

La Noia es mira l'escena des del menjador. De sobte cau inconscient. En Marc i l'Amanda es queden de pedra.

Amanda

Què fem?

Marc

l'ajudem, no?

Amanda

És una assassina!

Marc

Però ha saltat de la paret potser sap alguna cosa del que està passant aquí.

Amanda

(Pausa) Està boja!

(En Marc va a veure com està la Noia).

Marc

Si es dessagna tindrem dos morts a casa!

(l'Amanda s'hi acosta cautelosament).

Escena 32: Ruptura 4^a paret

INCENDI INESPERAT?

SÍ NO

Escena 33: Límit

(En Marc les deixa juntes).

Amanda

On vas?

Marc

Truco l'ambulància.

(Ell seu al costat del telèfon)

Marc

Estira-la al sofà. (veu la pistola a terra i l'agafa. La sospesa mentre parla per telèfon) Hola? Sí, tinc una emergència. Estem tancats a casa i... no, no, no, escolti fins al final, no vull els bombers perquè m'obrin la porta, bé potser això també...

Amanda

Quina pudor no?

Marc

...el que vull és una ambulància perquè hi ha una noia amb una ferida de bala a casa, i un policia apunyalat. Què? Hola?

Amanda

Puf, put a gas! Però si no en tenim de gas...

(La Noia comença a tornar en si. L'Amanda s'espanta. Se la treu de sobre per córrer cap a en Marc. De sobte una flama s'obre pas tallant el menjador per la meitat. Tots dos criden.)

Escena 34: Ruptura 4^a paret

PERSONA ALIENA I MARC ES TROBIN A LA MATEIXA HABITACIÓ?

SÍ NO

Escena 35: Límit

La Noia triga una mica en refer-se. La sobresalten les flames i s'incorpora.

MARC

Surt! El telèfon no funciona! Surt, busca ajuda!

AMANDA

No!

(Comença a intentar tapar el foc amb coixin de sofà però la flama és massa intensa.

MARC

Para! Noperdis el temps, crida a algú!

NOIA

No vindrà ningú!

l'Amanda la mira espantada

AMANDA

Ajuda'm a treure'l.

La Noia i l'Amanda es miren

NOIA

No et moguis.

Abans que l'Amanda pugui respondre la Noia s'aixeca amb penes, treu les targetes i obre una portella. S'esmuny a l'interior. L'Amanda treu el cap i veu el passadís.

MARC

Què fas?! Veste'n!

L'amanda es queda indecisa. No s'atreveix a entrar al passadís i finalment corre cap al rebedor per sortir a buscar ajuda

AMANDA

Ara vinc!

Fa per obrir la porta d'entrada però el pom bull i es crema el palmell de la mà. Ella xiscla de dolor.

MARC

Amanda?!

La Noia arriba fins a en Marc a través d'una altra porta. Va fins a en Marc i intenta arrossegar-lo cap al passadís. Ell se'n desempallega

MARC

Què coi fas?

NOIA

Salvar-te la vida

En Marc la mira com si decidís si confiar en ella i finalment salta amb ella per la portella i entren tots dos al passadís estret.

MARC

Ok, anem a per l'Amanda. Crec que ha pres mal.

NOIA

Entesos

Tots dos van apressadament cap a la portella anterior però aquesta s'ha tancat silenciosament i la targeta no li permet obrir-la. En Marc la colpeja i ho intenta tot.

NOIA

És inútil. No ens deixaràn sortir.

MARC

Però què dius? No ens deixarà qui?

En Marc mira les flames del menjador a través del vidre. Amb la pistola que encara porta a la mà assenyala el pis.

MARC

Ens has estat espiant?

NOIA

No...

Pausa. S'ho pensa bé. El mira als ulls

Us he estat manipulant.

MARC

Manipulant...?

NOIA

Fent-vos ballar el cap. Canviava els envasos de la brossa, manipulava les notes que us deixaveu, les perdudes del telèfon, la carta trencada... tot.

En Marc es queda perplex. No dóna crèdit. La Noia continua.

Jo us he fet tallar. Per culpa meva ha palmat un poli. Però no he estat jo sola. Milers de persones han votat perquè tot això passés, i us han vigilat a través de càmeres. Sou l'experiment d'una productora.

En Marc va encaixant les peces del trencaclosques paulatinament. Sent pels altaveus del passadís els crits de l'Amanda que no pot obrir la porta. En Marc tremola d'impotència. Escup les paraules:

MARC

Per què ens has fet això? Per què voldries...?

NOIA

Pensava que èreu...

Pausa. El mira fiament. Rectifica el rumb de la resposta.

Perquè t'estimo.

En Marc crida i pica als vidres. Dispara repetidament l'altaveu per deixar de sentir a l'Amanda cridar. Desfermat, dispara a la Noia diverses vegades al pit. La Noia queda estesa a terra. Els plors de l'Amanda encara se senten esmorteïts i la respiració agitada d'en Marc és perfectament audible

Escena 36: INTERIOR – SALA DE CONTROL – MATEIX MOMENT

El Director, el Productor, multitud d'empresaris i personal tècnic de la producció estan reunits a la sala de control obrint una ampolla de xampany. L'últim que veiem són tots ells alçant les copes.

8. Dossier

El dossier és un element que els guionistes professionals entreguen en els processos de pitching, i representa un mosaic visual, és a dir un repertori d'imatges que representen el to, el clima i el color de la pel·lícula o la sèrie. Pot ser més aviat fosc, lluminós, fred, asèptic, etc. D'aquesta manera es pot visualitzar amb més claredat el tipus de producte del que s'està parlant.

En el cas de *Sinegine* l'estètica que li escauria seria una de fonamentada en els clarobscur, és a dir amb una presència important de les ombres, però que aquesta tingui importància en tant que hi ha lluminositat amb la que contrastar. Segons l'escenari del capítol pilot tindríem una estètica més llòbrega o més lluminosa. En el cas del zulo i els passadissos on viu la Noia hi hauríem de veure un ambient més fosc, despulat i ombrívol, i a la banda del pis d'en Marc i l'Amanda un ambient lluminós i més acolorit, ja que en la seva vida tot passa a la llum dels ulls de milers de persones, així que la il·luminació és un element clau que deixa al descobert cada element de la seva vida. Així doncs viuen en aquest pis excessivament lluminós, que alhora crea ombres pronunciades. Dins de la paleta de colors que hauria de tenir Sinegine han aparegut alguns referents que utilitzen un color com a constant en tota l'obra. Crec que en aquest cas seria intel·ligent tenir un color com a constant ja que li donaria al pis de l'Amanda i en Marc una mena de toc de color corporatiu, ja que el seu pis no deixa de ser el fruit d'una productora, una empresa a gran escala. A continuació es mostraran alguns exemple de clarobscur i obres amb un color principal o temàtic que ho acapara tot.

8.1. *Utopia* (2013):

La sèrie *Utopia* utilitza com a color constant el groc canari, tot i que va alternant aquest cromatisme extremat amb escenes més fosques.







8.2. *Grandes Esperanzas* (1998) y el cinema d'Alfonso Cuarón:

La pel·lícula *Grandes Esperanzas* també té un marcat cromatisme verd, en el seu cas. És un exemple que funciona, tots els personatges van sempre vestits de color verd, tot i que potser està portat a un nivell més discret. També combina aquest marcat cromatisme amb moments més ombrívols. Val a dir que les pel·lícules d'aquest

director, l'Alfonso Cuarón, en general tenen un cromatisme marcat i cuidat amb colors intensos.





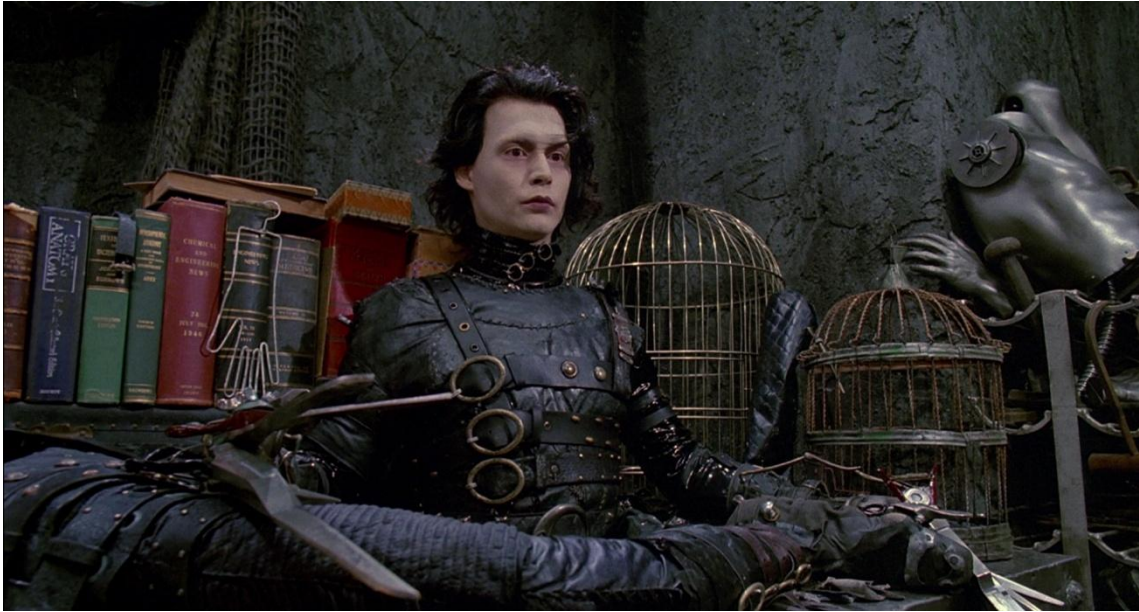




8.3. Eduardo Manostijeras (1990):

Aquest és un exemple en el qual no és tant segons el moment que es torna ombrívola l'escena sinó també segons el lloc. Al castell de l'Edward tot és foscúria i solitud, i a la hipòcrita ciutat on va a viure tot és color i artifici. Magrat que aquí no ens fixaríem tant en els colors serveix per imaginar el contras entre els passadissos foscos de la Noia respecte el món lluminós i artificiosos de l'Amanda i en Marc.









A tots aquests exemples cal dir que la fotografia aniria més encaminada cap a l'exemple d'*Utopia* que no pas els altres. *Grandes Esperanzas* i *Eduardo Manostijeras* més aviat són exemples de com funcionen amb eficàcia aquests contrastos i com una paleta cromàtica acotada aconsegueix efectes expressius molt interessants.

9. Idees per a un proper capítol

El segon capítol de *Sinegine*, presenta un concurs en que els joves han d'enviar vídeos per YouTube mostrant algun talent, ja sigui ballant, cantant o interpretant. A través del concurs les gran corporacions eleven les figures d'aquests joves fins que són idolatrats als cinc continents. D'aquesta manera en poc temps es crea una petita elit de talents juvenils, i un moviment social de persones que les volen imitar i que farien el que fos per estar al seu lloc. El que aquestes persones no saben és que en la vida d'aquests ídols no és tot flors i violes. Setmanalment estan obligats a anar a unes festes de luxe a hotels prestigiosos en les quals hi trobem passadissos laberíntics, drogues, i presències emmascarades. Tots els magnats de la comunicació assisteixen a aquestes festes per triar els seus efeus i apadrinar aquells que més els agraden. D'aquesta manera és com els grans magnats busquen objectes de plaer, mitjançant el càsting d'internet: el fet

que després aquests adolescents siguin desitjats arreu del món incrementa per ells l'excitació de posseir-los. Els joves actors però, no són del tot conscients del que succeeix a les festes a causa de les drogues, tot i que intueixen coses; finalment es descobreixen les violacions, i no sabran si podran acabar amb aquest ordre. En tot cas les cares boniques que surten a les pantalles ja no seran més el que eren, sinó la joguina dels gran comptes corrents mundials, però alhora també de les masses que esperen que actuïn com micos de fira per seguir tenint algú a qui idolatrar.

10. Conclusions

Com a conclusió puc dir que l'objectiu de "crear una mini-sèrie" no ha estat tan important com estava enfocat des d'un començament, sinó que més aviat a mesura que el projecte ha avançat, aquest objectiu principal s'ha transfigurat en "concebre una mini-sèrie". Els processos de producció no són tan importants per un guionista (que al capdavant és el meu paper com a escriptora d'un capítol pilot) com ho és tenir clar l'aire i el rumb que ha de tenir aquesta creació, i crec que mica en mica en treball s'ha acotat en això. Així doncs, es pot dir que el treball ha passat per diverses etapes i ha anat patint una evolució al llarg del procés, en la qual s'han desestimat certs punts pel fet de sortir-se de l'àmbit de l'escriptura i d'ideació del producte. Per tant, redefinit l'objectiu a la concepció d'una mini-sèrie, crec que aquest s'ha acomplert en gran mesura, ja que s'ha acabat especificant no només l'estructura i contingut del capítol pilot, sinó l'estètica i to que tindrà, i el background cinematogràfic en el que es sustenta i s'inspira aquest contingut. Per tant, crec que les bases per poder en un futur "crear la mini-sèrie" estan servides, però fins ara no es podia pensar en la "creació" sense haver contemplat la seva "concepció". Val a dir que aquest capítol pilot encara no es pot anomenar definitiu ni perfecte en l'estadi que està ara. Amb tot, en aquest capítol escrit hi tenim el germen i la base per a les següents reescriptures i progressos del projecte, ja que hauria estat difícil aconseguir un resultat òptim sense experiència prèvia en la matèria.

L'objectiu social plantejat en un principi, en el qual es proposava que l'ens social tingués un element de crítica a través de la sèrie crec que es veu acomplert, ja que

durant tot el capítol pilot de Sinéine es transmet aquest retrat dels espectadors mòrbids que esperen amb delit actuacions cada vegada més truculentes per part dels personatges. Per tant es pot concloure que aquest segon objectiu està assolit i ben encaminat per arribar amb eficàcia als espectadors.

Crear i fer cultura era un altre dels objectius de la sèrie. Aquest objectiu en concret apel·la directament a la repercussió d'aquesta després del seu visionat, per tant no podrem saber si s'ha acomplert degudament fins que no existeixi un producte acabat de la mateixa.

L'objectiu lúdic es proposava incentivar els interessos socials de la gent a través d'un material entretingut i intrigant. En aquest punt es pot dir que aquest capítol pilot té nombrosos elements d'intriga, però cal admetre que el seu èxit com a contingut i material lúdic dependrà en gran mesura de la dependència formal del capítol, és a dir, la qualitat dels diàlegs, el ritme de la trama, les dosis amb les que es desvetlla la informació mica en mica, la qualitat de la construcció dels personatges a l'hora de crear empaties en el públic... tots aquests elements faran que més enllà de tenir un objectiu crític assolit, l'objectiu lúdic s'acompleixi. Una trama simplement interessant o crítica, en la qual el ritme no funcioni haurà fracassat com a element lúdic. I el mateix passarà si falla qualsevol dels elements abans esmentats. Per tant, aquest aspecte, que s'ha treballat i desenvolupat i que ha patit la seva evolució al llarg d'aquests mesos, pot ser que encara s'hagi d'afinar i acabar de perfeccionar per tal d'assolir la qualitat que erigiria aquest primer capítol de Sinéine com alguna cosa més que un material "amb bones intencions". Per tant, es pot concloure que tot i el valuós treball abans esmentat encara queden relectures i reescriptures per dur a terme i assolir amb un 100% de satisfacció l'objectiu lúdic.

La modernitat era un objectiu en part implícit, ja que aquest és un gènere en auge i per tant la mini-sèrie per definició s'emmarcarà en aquesta tendència moderna. Pel que fa al capítol pilot presentat, podem apuntar però, que el tema que tracta no és pas un tema nou, però sí que és modern en el sentit de que parla dels temps moderns. El voyeurisme sempre ha existit, però el voyeurisme de masses és un fenomen relativament nou, que pertany al nostre segle. De fet, el voyeurisme en aquesta

modalitat de “Gran Germà” ja l’hem vist moltes vegades, però el cert és que finalment els autors acaben cercant diferents maneres de parlar sobre els mateixos temes universals, i aquest ja és un d’ells. A banda d’això, aquest primer capítol de Sinegine també ens parla d’un mercat, i d’unes estratègies mercantils per fidelitzar el públic de les maneres més traïdores, un tema que altres vegades que s’ha parlat sobre el voyeurisme potser no s’ha aprofundit tant. Per tant, es podria dir que el punt fort d’aquest pilot no és que mostra tant la part “observada” com la dels “que observen”, fent-nos entendre el mecanisme de les dues parts, i mostrant clarament els interessos dels “observadors”. Per tant, es pot concloure que l’objectiu de modernitat s’ha assolit tant gràcies al format, com al contingut i l’actualitat del tema del que es parla.

Respecte a l’**objectiu de visibilització** de la indústria audiovisual catalana, només es pot dir que fins que Sinegine no sigui “creada” i no només “concebuda”, serà difícil saber si aconseguirà aquesta fita. Aquest objectiu es va plantejar en una etapa del treball en que semblava que tot s’anava a encarar a com crear la mini-sèrie. Amb tot, he mantingut aquest punt a l’apartat d’objectius perquè penso que la concepció de la sèrie també ha de mirar cap aquests horitzons, però malauradament sense la consumació del projecte serà impossible saber-ne el resultat i avançar-nos al prestigi que un producte així podria conferir a la indústria catalana.

El mateix es pot dir dels dos últims objectius, l’**artístic** i l’**estilístic**. Amb l’artístic ens proposàvem que la mini-sèrie no expliqués senzillament una història sinó que formalment fos un treball esmerat, una manifestació d’art. I amb l’estilístic ens volíem desmarcar dels estils d’altres nacionalitats i crear una identitat pròpia més singular, un estil nostrat que es desmarqués de la típica fotografia americana, i que no imités els nostres veïns europeus. Bé doncs, aquests dos objectius, igual que el de visibilitat hauran d’esperar a un procés més madur del projecte per veure si realment s’acompleixen o no.

Sobre la continuïtat del projecte, m’agradaria concloure que encara que cap productora faci cabal de la idea (com acostuma a passar), penso que seria viable adaptar aquest capítol i d’altres a recursos més limitats i fer-la amb un equip de professionals que no estan en un circuit comercial o que no estan exercint la seva

professió, de tal manera que podríem crear els tres capítols de Sinegine de manera independent i autònoma. Sense anar més lluny es podria accedir a altres guionistes i escriptors que podrien participar en el projecte inventant i escrivint altres capítols, i també a persones que han estudiat direcció de cinema, molt talentosos però que no han arribat a exercir la seva professió. Amb un equip ben triat es podria arribar a fer un producte de gran qualitat malgrat els pocs recursos, i més tard donar-li visibilitat al projecte a través d'internet. En tot cas, aquest projecte no hauria de morir amb l'entrega d'aquest treball.

Després d'haver escrit aquest capítol i haver fet el treball en que està emmarcat, també es pot concloure que efectivament hi ha una manca de sèries a Espanya amb esperit crític, com s'havia apuntat en un principi, i que un element així podria servir per dinamitzar i motivar aquest tipus de productes que són comercials però que també tenen un rerefons crític.

L'experiència d'escriure aquest capítol ha estat estimulante i enriquidora, i m'ha fet veure què cal entrenar, millorar, i saber abans d'emprendre l'escriptura d'una peça així. Per ara, tot i que aquest pilot necessita més reescriptures el resultat s'acosta a l'objectiu desitjat. Crec que per ara es plasma la lectura crítica cap la morbositat que que arrossega les masses, i la tendència a la truculència com a atracció audiovisual. Podem concloure que el pilot de moment respon correctament a la finalitat crítica i que encara s'ha de retocar i millorar per tal d'assolir amb perfecció la seva finalitat lúdica.

11. Agraïments

M'agradaria agrair l'ajuda que m'han ofert a l'hora de fer aquest treball a diferents persones que l'han fet possible, i que han aportat alguna cosa al projecte. En primer lloc gràcies al meu tutor del Treball de Fi de Grau, Vicenç Tamborero, que ha tingut paciència i m'ha donat infinita llibertat a l'hora de concebre el treball, i sobretot m'ha il·lusionat mentre el feia. A la Berta Novell que m'ha escoltat quan començava a concebre el treball, i que m'ha ajudat a contactar amb un guionista professional que m'han donat molt bons consells. A aquest bon guionista: en Dani González que m'han orientat una mica i m'han apuntalat moltes coses que estaven enlaire a l'hora de fer un projecte seriós.

Agraeixo a en Toni Forteza que m'hagi escoltat i m'hagi donat molta energia, motivació i confiança, malgrat ser un fanàtic dels "happy endings" i no estar d'acord amb el final d'aquest pilot.

A en Lluís Mayench, que em vaig entestar en que no m'ajudés però al final també m'ha aportat inspiració, sobretot a l'hora de triar el títol de la mini-sèrie.

12. Bibliografia

- ORWELL, George. (1949) *1984*, Destino. Barcelona.
- BALLÓ, Jordi i PÉREZ, Xavier. (1995) *La Llabor Immortal*, Empúries. Barcelona.

13. Filmografia

- BROOKER, Charlie. (2011) *Black Mirror*, Zeppotron. Regne Unit.
- SERLING, Rod. (1959) *La Dimensió Desconeguda*, CBS. Estats Units.
- DODD, Steven. (1989) *Contes del Guardià de la Cripta*, HBO. Estats Units.
- KELLY, Dennis. (2013) *Utopia*, Channel 4. Regne Unit.
- BAYONA, Juan Antonio. (2012) *Lo Imposible*, Apaches Enteretainment. Espanya.
- BALAGUERÓ, Jaume. (2011) *Mientras Duermes*, Filmax Entertainment. Espanya.
- AMENÁBAR, Alejandro. (2001) *Los Otros*, Las Producciones del Escorpión, Sogecine, Cruise-Wagner Productions. Espanya, França, Estats Units.
- HENCKEL, Florian. (2006) *La Vida de los Otros*, Wiedemann&Berg, ARTE. Alemanya.
- WEIR, Peter. (1998) *El Show de Truman*, Scott Rudin Productions. Estats Units.
- FINCHER, David. (1999) *El Club de la Lucha*, Art Linson Productions, Fox 2000 Pictures, Taurus Film, Regency Enterprises. Estats Units.
- CUARÓN, Alfonso. (1998) *Grandes Esperanzas*, Art Linson. Estats Units.
- BURTON, Tim. (1990) *Eduardo Manostijeras*, 20th Century Fox. Estats Units.